

B2661.

6048

— Armastus.
— Paul Apel

Eesti Rahva Muuseumi

Vanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

A 274

Wanemuise
näitelawa
→ TARTUS. →

ARMASTUS.

Tragikomiline grotesk 3 waatuses.

Paul Ape l.

Tõlkinud: K.A. Hindrey.

Wanemuise näitelawa

Märtsi kuul 1917.

T e l a s e d:

- Lina Briesemann; sünd. Klaus; lesk.
- Gustav Klaus, tema vend.
- August Briesemann, Lina poeg, raudteeametnik.
- Peter Winter, cand. phil.
- Hans Koch, konserwatoriumi õpilane.
- Marion Schubert.
- Marie, teenijatüdruk Briesemanni juures.

Koht: Berlin.

Aeg: 90-ndad aastad.

ENSV TA
 Kirjandusmuuseumi
 Arhiivraamatukogu

49815

I. WAATUS.

Briesemanni proua tagumine nõndanimetatud "Berlini tuba." Mõnusad, osalt tublisti pruugitud mooblid 70 aastate maitstes. Kõrgest laiaast aknast nähtakse rõõmsat taewast ja mõnda lähedalolewat katust. Laud sohva ees on pooleni kaetud.

Näitelawa on tükk aega tühi. Siis ilmub pahemalt poolt Marie, väike 17-nea aastane, ilus ümargune tüdruk, käewarred õladeni paljad, tabletiga, millel taldrekud, noad j. n. e. pääl on. Paneb tableti lauale ja katab lauda edasi. Tüki aja pärast kuulatakse pahemalt poolt hüüdwat.

Pr. Briesemanni hääl. Marie!

Marie (enese ette). Kohe! Laske ometi pilgukegi aega hinge tõmmata.

Pr. Briesemanni hääl (pahaselt ja lõikawalt). Marie!

Marie (jookseb pahemale poole). Taewas, ma tulen ju juba.

(Kohe pääle selle helistatakse. Helin tuleb pahemalt poolt, koogi poolt. Wana, kaua helisewa koogi uksekella helin. Tüki aja pärast pr. Briesemanni hääl).

Pr. Briesemann (hääsüdamliselt, mitte pahaselt). Noh, Marie, kas Te ei kuule? Kolista ti.

(Kohe päaleselle ruttab Marie pahemalt poolt paremale poole üle näitelawa, mõlemad ukсед lahti jättes. Kuuldakse pr. Briesemanni laulwat, kowa häälega, awalikult ja tundmusega).

Pr. Briesemann. Ma suudlesin su sammu jälgesid... (laulab jähällgesid).

(Kuuldub keetmise susinat, sooginõude loginat. Paremalt pool on ukse awamist kuulda. Siis mitu hääle seganini. Siis ruttab Marie jälle pahemalt poolt pahemale poole üle näitelawa, pahemalt

poolt ust enese taga kinni pannes. -
 Parevalt poolt tulewad sisse: Onu Gus-
 tav Klaus wana meheke wärisewa moodu-
 ra, habemeta, wäike hoiab ennast küürus,
 walwed poolpikud lohid, wäga suur nina,
 süraw, kärisew hääl. Tema taga Peter
 Winter).

Onu Klaus (naeratades ja päewa waristades,
 hoorub oma kassa, kannib toas paar korda
 edasi tagasi, awab siis natuke ukse pahe-
 mat kätt ja hütab wälja). Tere ka, Linake!

Pr. Briesemanni hääl. Tere, Gustav! Ah, weel
 siimapilk, supp on kohe walmis!

Klaus. Jaja, laps, meil ei olegi nii pakki.

(Peetri poole). Eks ole, herra Winter?

Peeter (noor mees umbes 24 aastat, harw-üle
 huulte rippuw nokahabe, kõhn, nurgeline,
 pikk, Saksa nalginud kandidadi tüüpus,
 Liia lühikesed püksid, kellega tal ühte-
 puhku ägedamat woitlust tuleb pidada,
 sest et üks püksisäär alati oma alumäse
 osaga laiakas weninud gummiga saapa saare
 pääle jääb. Pikk, natuke "läikiw" knüü, Man-
 shetid puuduwad. - Peetri juuksed seisa-
 wad harja wiisil püsti). Aga muidugi
 proua Briesemann! Andke enesele rahuli-
 kult aega!

Klaus. Koh, nüüd ära lase ennast eksitada. Ja
 nüüd ära - koigepealt, - oige - mäha is-
 tuda! (Traawib pahema sohwanurga poole,
 kuhu ta sisse wajub). Koh, herra Winter,
 muidu käib käsi hästi? Te olite wist ära-
 söitnud? Wõi - wõi tehtsite seda teha?

Peeter (naeratades). Jah, ära olin ma küll. Ne-
 liteistkümmend päewa - !

Klaus. Ah, muidugi: ma tean ju, on ju tõsi, hä-
 hä!

Peeter. Koh, ja Teie käsi käib muidugi üsna
 hästi?

Klaus. Hähä! - noh, hiilgawalt just mitte
 äga - (ta haigutab konelemise juures).
 elad - ikka - nii tasa hiljukesi -
 si - hähä! Kuni mees wikatiga - (woitleb

une wastu). - hähä - noh ja muidugi - ja
 - - - pääle selle sest - sest - siis ei
 - - - kutaha keegi süüdlane olla, sest - see -
 - - - hähä - jaja - - - (magab).

Pr. Briesemann (tuleb kahe taldrekutäie su-
 - - - piiga, paneb molemate ette. Ta on umbes 45
 aastat wana, on kord wäga ilus olnud -
 wäike, ümar, une, kärmas, paneb rõhku hää
 keele pääle, tal on raske elu selja taga,
 aitab ennast aga oma roomsa iseloomuga,
 - - - mis teda harwa maha jätab, eluraskustest
 - - - läbi. Kõneleb wäga ruttu ja elawalt) Nii,
 mu herrased! Palun (Winterile). So, ole
 lahke, Custav! Oh Jumalukene, wäsinud! Toon
 supi parem pärast! Hääd isu, herra Winter!
 Ei, kätt ma Teile anda ei wõi, see on
 - - - ei märgi, siin wõtke küünarnukk. Nii, hääd isu.
 - - - Ei kuulnudgi, kui Te oösel tulite! Kui
 kaua Te oige ära olite?

Peeter. Täpipäält kaks nädalat. Mis siis Teie
 koha teeb? Loodetawasti jälle hää?

Pr. Briesemann. Ah, tänan küsimast! Ah, kas tea-
 - - - riste jälle hää, oh ei! See tähendab, koha on
 - - - - küll juba kadunud, aga nüüd on ta selga
 - - - - saloonud ja nüüd walutab see! Walu oli mul,
 ma wõin Teile ütelda! - Ah sa Jumalukene
 - küll! Parema täna weel kord kaksikuid!

Peeter (lahke tõsidusega kahjatsedes). Ah, see
 - - - on õju hirmus! Teil on aga ka alati mida-
 - - - aigi!

Pr. Briesemann (naerdes). Armas Jumal hoolit-
 - - - seb juba selle eest, et inimese poli
 - - - mitte liiga hää ei oleks! - Noh, nüüd
 - - - ärge laske aga supikest ära jahtuda!
 - - - (Uuriwa naeratusesga temale näkku waada-
 - - - tes). Täna on wahetoiduks kala salat,
 - - - herra Winter!

Peeter (wäga mures). Ja, aga Jumala pärast,
 - - - proua Briesemann, teate, ei, aga kalasalat,
 - - - siis -

Pr. Briesemann (heledalt naerma pahwatades).
 - - - Hähähähä! Noh, rahustage endid pääle, ma
 - - - keetsin Teile portsjonikese riisi!
 - - - deljow -

Peeter (hingab kergemini).

Pr. Briesemann. Nüüd teeb ta teise näo! Ma tunnen juba oma inimesi. (Ukse juures ümber pöördes, tõsisemalt). Teate, herra Winter, te peaks õige niisuguse sunaseveiniga rawitsemise ettevõtma, see oleks midagi Teie kõhu jaoks!

Peeter (kurvalt). Punast veinile no!

Pr. Bries. (kaastundlikalt) Oh Jumal, ja noh, ma tean ju! Ja jälle kellelgi seda puru ei ole! Ma ütlen ikka igal juhul on oma pakikene kandal! (Hantab Peetrile pääd wiltu hoides tükk aega otsa, kuna see oma suppi hakkab sooma, hoiab ühe käe juba ukse lingi küljes). Ei, kas teate, herra Winter, te lähete ikka kõhnemaks (rautab pääd) ja selle juures on Teil alati lennihääd isu! Kus te selle kõige õige jätate? (Põhjus tuleb talle meelde). Nojah, Jumal, see ta ju on!

Marie (hüüab proua Briesemann, on kuulda kuidas midagi ülekeeb ja susisewat sünnitab).

Pr. Briesemann. Haah Jumal, ei ma ütlen, minu riis keeb üle! (lennates ära). (Helistatakse väga ägedalt ja pikalt kuuldakse proua Briesemanni heitudes hüüdwat: Uuhh! Siis Marie pahemalt poolt paremale poole läbi toa ära).

Marie (Peetrile). See on herra Briesemann, tunnen juba kõlistamisest alati ära! Tal on niisugune rabe tõmme! (ära).

Klaus (ärkab). Ja, nagu öeldud, herra Winter, ah, ütelge õige, kas mitte ei helistatud?

Peeter (naeratades). Seda küll, herra Klaus. Herra Briesemann tuleb!

Klaus (rõõmuga). Ja ja, see on Gusti. (Marie ruttab läbi toa pahemale poole ära).

(Kõhe päaleselle August Briesemannil jookseks kowasti kinni, Peeter kargab nerwileliku ehmatuses üles. - August Briesemann on keskmise kaswuga, tuse, umbes 20)

aastat wana, wesihallid silmad, õige wal-
ged lauguga juuksed, niisamasugused kõr-
gele wiksitud wuirud, mis laia nina, truu-
südamlise näo ja tagasiastuwa wäikse
loua juures natuke imelik paistab. Kone-
leb lühidalt, ja iseteadwalt, suure hääle-
ga. Tema olek rokkab hääsüdamlisest ausu-
sest. Tal on wiisiks monikord lause loppu
järel hinge ruttu ja nuusutades läbi
nina sisse tõmata, tundeja: see lause oli
hää! Laks pihta!

August. Hääd isu! Tere, herra Winter! (Peeter
terwitab wastu). Heisilt tagasi! Tere, onu!

Klaus. Tere, tere, Gusti! Noh? Oled wäsind? Noh,
nüüd woid puhata! Pääle lounat sa ametis
seil ole, mis?

August (ei wasta kohe, siis). Ja, seda küll, aga
jätase igawene küsimine! (läheb ukse
juurde, hüüab). Ema! Süüa!

Pr. Briesemanni hääl. Kohe, Gusti! Tean ju, et
sarsüäl oled!

August. Siis aga kähku, mul on isu! hähä!

Pr. Briesemanni hääl. Jumal, poiss, ära ometi
siis küheminimest nii kihuta! Oled sina aga ka
toesti - tehtakse ju mis woib -

August (rohkem enesele, häätujuliselt nalja-
tades, mitte jämedalt). Nojah, lora aga
näüd süda tahedaks - ! (Wiskab ukse kin-
ni).

Klaus (poolarglikult). Poiss, ära ometi nii
tole! Waata, sinu ema näeb waewa ja roomus-
tab, kui sa tuled, ja sina -

August (pilguga Peetri pääle, pahaselt). Nojah,
olgu, jätase aga nüüd. Ega see nii pahasti
ei olnud moeldud, taewake. (naeratab Peet-
rile, lauset katkestades). Noh, herra Win-
ter? Ah, ma ütlen Teile, ei ole kerge! Ter-
we cennelounat kella kuuest suadik ametis
olnud - ja selle juures tulim ma eila
dables kell kaks koju!

Peeter (et midagi ütelda). Ja? Tôesti! Purjuta-
nud siin!

(Onu Klaus on püsti tõusnud ja traawib

aegamooda pahemale poole wälja).
August. Seda külli! Peene oleku tegine! Paari
 ametiwennaga! Waike Koch oli ka kaasas! Peeter
 Tohoo. Herra Koch!

August (nokutades). Koh, alguses uitasime na-
 tuke ringi (naerab). Ah, teate, sai hullu
 nalja! Waike Koch on ju alles nagu laps-
 noh, ja nüüd hakkasime ühe tütarlapsiga
 lobisema ja westsime temaga tükk aega
 juttu, ja nüüd oleksite pidanud Kochi nä-
 gema! Nii siis, Kochi tahaksin ma näha, kui
 ta armastab: see peaks jumalatelegi löbu
 pakkuma!

Peeter (naeratab sunnitult). Noh - ja siis -?
 (Marie tuleb supiga Augustile ja Klausile
 ja praega Peetrile).

August (torkab Mariele näpuga, kuna seesooori-
 lauale paneb ja taldrekuid mõlemate kä-
 tega hoiab, kaenla alla). Aidididid!

Marie (kiljatab lühidalt, waatab Augustile
 armastades otsa, siis ära).

August. Hääd isu! (soob suppi, lisa lusikataie
 pääle kowasti puhudes ja suhu neelates
 kowasti luristades).

Peeter (on ajalehe kätte wõtnud).

August. Kas te juba kuulnud olete, salanõunik
 Hammer on surnud?

Peeter. Li, kes on Hammer?

August. Nii siis, sel mehel on määratud
 nused Ireisi raudteegs jaanduses!

Peeter (huwitasetu). Ah toesti?!

August. Ja, päris toesti! Nii siis, tema
 on päris täitmata augu jätnud! (Ta on su-
 pi ära soonud, toetab ennast tagasi, puh-
 kab wasimuse pärast). Puh! See oli aga too.
 See on alles midagi mu ema pojale! (Marie
 söögiga Augusti jaoks). Kas Konitzi prot-
 sessi loete? Teate, eila, tramwail, tuleb
 niisugune wastik juut, nii täiesti, teate,
 niisugune "aiwaimer" (naerab kowa häälega)
 Nüüd tuleb ta nii ruttu (karrikerises). Ahs!
 pallun wabandada kunnase lähhep shee
 järgmine ronk Potsdami? (Marie kiljatab)

rõõmu pärast; meelitatult). Väike tunneb rõõmu!

Marie. See on ju, et kas wõi karju! Lõhki ajab naeru pärast!

August. Noh, mina ütlen nii päris rahulikult: Järgmine? See on praegu ära sõitnud! Sini-seks wihasistas! Itsik! (Marie tahab naerdes äraminna, kuid ta Augustist mooda tahab minna, wõtab see tugevasti tema piha ümber kinni. Peeter on ükskab end arapöördes põhjalikult nina. Marie teeb Augustile tummalt märkisid, Peetri päale näidates. Lõpuks laseb ta tüdruku wabaks. See läheb August jätkab). Teate, waadeldge mõnikord uulitsal juudisellide jultunust: igale tüdrukule waatawad nad näkku! See seltskond! Peeter (andeksandwalt, aga huwitusetu, nagu ei maksaks tosiselt waielda). Hm, nojaa, aga ma ütlen ikka, ei peaks mitte üleüldistama teate, nende nõndanimetatud kristlaste seas -

Onu Gustaw (ilmub jälle).

August (Peetrile waehele). Noh, onu, nüüd on sinu supp päris külm!

Klaus. Ah, hähä, ega ta wast nii hull ei olegi!

(Kaatab Augusti soogi päale). Hm! Anipraad!

August. Pohoo! (Kaldab olut klaasi). Noh, siis hakkame aga päale! (enne päalehakkamist). - Bapsed! - ma olen pooraselt wäsind!

Peter. Noh, Te heidate ju pärast natuke pikali?

August. Noh, saame näha. Enne kahte ei ole sellepääle mõeldagi, selle igawese tiilistamise juures! Kaks tulewad weeli, kolguni kolm! Meie uus proua üüriline, kas ete seda juba olete näinud? Ah ja, muidugi! Teie olite ju alles siin, kui ta siia kolis! Kas teate, ema ei tahtnud enne hästi, nendest üürivatest naestest ei tea ju (skunägi õieti) -

Peter. Aga ma palun Teid! Proua Schubert on ju eeda...

(Onu Klaus on supiga walmis. On soomise

ajal iseenesega juttu ajanud. Küüd jääb ta tukkuma).

August. Noh - teada ei wõi kunagi... Li jää wist paraku kauaks! On emale ütelnud, et tahab ainult paar nädalat Berliini waadata. - Pöälegi palju puru (teeb rahalusemise liigutuse) ta ei wõi olla, kuidu ei oleks ta ju wõie juurde tulnud. - Kas Te pilti tema laual olete näinud? Tema mehe oma? - Taewas, wõis see küll kole kromps olla! Ma usun, naene on ka wäga õnnelik, et ta nii ruttu teise ilma sõitis!

Peter. Ma arwan, Te hindate teda üsna walesti August. Kuidas nii hindan walesti? (Naeratahes). Minule meeldib ta koguni wäga hästi. Piltilus naene, õigust ütelda! Tõugu! Kas teate, ma usun, seal oleks ehk hakkamist!

Peter. Kuidas te arwate? Ma ei saa aru.

August. Noh, ma usun, temaga wõiks nii natuke juttu teha!

Peter (pahaselt-erutatult). Aga ma palun teid! Proua Schubert on täiesti peene ja uhke proua! Ma olen teda ju lähemalt tundma õppinud!

August. Jumal, mis tahendab lõpuks "peene ja uhke"? Õiguse ta kui tahte - -

Fr. Bries. (lähemalt poolt). Noh, kas maitses? Tere Kusti! (Ta aewastab tugewalt ja nõnuga).

Klaus (arkab heitüdes). Prost, prost, mu laps! Ah, Kusti, sina ka siin! Noh, ega sa täna päälelõunat ametisse ei lähe, mis?

August. Tukkusid, onuke? Prost! (Joob tema teriseks).

Klaus. Hähähä.

(Fr. Briesemann tühjade nõudega ära. Marie toob onu Kläusile sooki, Fr. Bries. aewastab kooris).

August (asjalikult konstaterides). Kui ema aewastama hakkab, ega ta enne tundi ei lõpetata!

Klaus. Ja, hähähä, seal on sul õigus küll! Iist

II.

August (tõukab taldreku eemale). Täna maitseb aga hästi. (Puhub õhku wälja). Lapsed - mul on lollilt koht täis! (Hakkab matsutama, wõtab hambaorgi, torgib hambaid) Täna maitseb!

Pr. Bries. (aewastab. Kuuldakse teda ütlewat:

"Junal ma ütlen küll!"

August. Jah, nüüd onu, last maitseb, aga mina heidan küll natuke pikali. Olen lollilt wäsinud!

(Helistati. Marie läbi teo.)

August. On wist wäike Koch (Eobuga) Li, ma

näen teda ikkagi eila õhtu - -

(Paremalt poolt Hans Koch, 20 aastat wana, habemeta, kähwatu, wäga ilus nägu, tume, kähhar juuks, pincenez, suu ikka natuke lah-

ti, wäikse, orna kaswuga. Wooraste wastu tagasihoidlik-pelglik, muidu täiesti in-

telligentne tüüp. Unistaw, tume pilk.

Käib enamasti lühidalt, häkitselt, side-

ta).

Hans (sissetulles). Heed isu! (Marie tema jarel ära).

Peter. Ah, see on tore. Tere, Hans!

Pr. Bries. (ilmub uksele pahemat kätt). Heed isu, herra Koch! Astuge aga lähemale. Koik tahawad süüa! Koik tulewad ja tahawad midagi suhu pista! Kui te aga mitte midagi - ei saa, hä? - -

Hans (naeratab wiisakalt, sunnitult).

Pr. Bries. (peaaegu ilma waheaajata edasi). Noh, aga mina ju sugugi niisugune ei ole. Kohe saate oma supikese! (ära pahemale poole).

Klaus. Noh, herra Koch, käsi käib hästi, hähä?

Hans (tagasihoidlikult, lahkelt). Tänan, wäga, herra Klaus, Tänan!

August (naerdes). Noh, kas purjutamise hästi üleelasite? see tähendab: niipea ma enam kaasa ei lähe! (Peeter naeratab). Nojah, Teil on häa naerda! Kui Teile kord hilja woodisse heidate, siis woite järgmisel hommikul hästi wäljamagada! Enne kümnet teil ju kunagi ettelugemist ei ole! Aga

meiesugune! Ikka: ametisse, ametisse! (Au-
wäärt rinnatooniga, mitte leitnandilaa-
diliselts peenelt). Ikka üteldakse: Peab
kohusetruu olema! Kohusetruu! (Köhatab).
Jumal, lõpuks, - selle eest oldakse ka
kuninglik Preisi ametnik! Noh, ja kui meie
ametnikud oma kohust mitte wiimse were-
tilgani ei täidaks - kuhu jääks siis lõ-
puks Saksa riik? (Ta on pästi tõusnud ja
läheb wiimaste sõnadega pahemat kätt
ära).

Klaus. On ikka wa tubli poiss, see Kusti. Oli
peenelt üteldud, mis?

Peter tahab midagi wastata, aga Hans hakkab
temaga ruttu kõnelema).

Hans. Nii siis, tere, Peter. Ole terwitatud!
Hää, et sa jälle tagasi oled! Täna wära
magasid sa alles, kui ma ära pidin mine-
ma! Palju on jutustada!

Peter. So?

Klaus. Noh, ma kaon siis nüüd nii tasakesti
ära, hähä!

Peter. Tohoh, juba walmis, herra Klaus?

Klaus. Ah, hähä, ma ütlen, wähe, aga armastusest!
(Läheb ukse poole pahemat kätt, awab sel-
le poolestsaadik). Hääd terwist, Leenike!

Pr. Bries. hää. Terwist, Gustaw, terwist.

Klaus. hääd päewa, herrased.

Molemad. hääd päewa, herra Klaus, hääd päewa!
(Panemalt poolt Marie supiga Hansule).

Hans. Ei, palun tooge mulle kohe see teine
toit! Ei ole isu. (Marie supiga ja tühjade
nõudega ära).

(Kuni senini rapidne tempo).

Hans. Miks sa mulle ei telegraferinud, kunas
sa tuled?

Peter. Oh, oli ju nii hilja oosel! Jätsin mee-
lega tegemata! Näed, nii moodamimes üteldud
halb walja! (Marie toob Hansule söö-
ki, ära).

Hans. Mängisin praegu kolm tundi Brahmsi! Ja
selle juures purjutasin eila kuni kaheni!

Peter (imestades). Ja, ma kuulsin seda Briesse!

-NA
-E
mannilt! Aga ütles õige -

Hans. Ja, sellest võid sa minu seisukorda
(koige paremini näha! Ei olnud lihtsalt
kodusõnaku! Jutustan kohe! See tähendab
ei ole teinekord olnud tee ma sarnast asja kaasa!

Peter. Ja, jah! Aga nüüd jutustada! Mis teeb "te-
ma"? (Naeratades). Meie sõber?

Hans. Marion? - Ja, kas tead, lugu on nimelt
rumal: ma pean kohe jälle ära minema! Me
saame kelli kaks kokku.

Peter. Nii siis ikka alles õnnelik?

Hans. Ah, ma ütlen sulle, ta on lihtsalt naese
ideal. (Ta võtab igakord sõnawooluks hoo-
gu ja peatab siis äkki). Nii siis liht-
salt - waata niisugune - waata, nii nagu
meie üksteisest arusaame, ütlen ma sul-
le - waata, tead sa, niisugune naene, nagu
ma teda enesele alati - noh, waata - ah! (a).

Peter (ilma ühegi ironiata, tõsisest mõtetes).
Kas tead: läks ikkagi hirmus ruttu! Mis?
Kui ma ära reisisin, tundsin meie teda
ju ainult üksainukene nädal.

Hans. Noh - ja siis - ja siis? Ma palun sind,
mis on armastusel ajaga tegemist. Waata,
ta on see koige ideaalsem, puhtam naene,
kes kunagi on elanud!!!

Peter. Ah, noh, ega ma seda ju nii wiisi ei
mõtle. Wihastasin praegugi Briesemanni
üle! Mis mina Marionist arwan, seda tead
sina ju.

Hans. Ah, ja ma ütlen sulle, suudelda võib ta
- waata - lihtsalt - (õhkab õnnelikult)
sa tead ju, et ma veel ialgi ühte tüdruk-
kut ei ole suudelnud!

Peter (tõsiselt). Nojaa, on ju väga ilus! Enne
oma pruuti ei ole ma ka kunagi ühte tüd-
rükut suudelnud!

1) Ettekandel peab tahtmata komika, mis sel-
lest ätseenest kuni groteski lõpuni peaaegu
iga Hansu ja pääasjalikult Petri sõna täi-
dab diskretselt, aga siiski selgelt nähtawa-
le tulema.

Hans. Kuidas su pruudi käsi õige käib?

Peter. Ah tal on nüüd niipalju muret!

Hans. Kuidas nii? Mis on?

Peter. Ah, ma ei tahaks õigusepärast sellest sugugi rääkida. Viimaks naerad sinagi mu weel wälja.

Hans. Kuidas "naerama wälja"?

Peter. (lahti pahwatades.) Ma ei (tea mitte)

minu wend leiab kõik ikka nii ülinaljaka olewat! (Kibedaõnderatusega). Päälegi paistab minu isaatusi olewat, ikka wälja-naeretud olla! Ma seista mitte: kellele ma sellest ka jutustan -

Hans. Noh, ma usun, mina ei ole sind weel

nagu wälja naernud! Ei teaks ka mitte,

mis pärast - - - sa tahtsid siis omast

pruudist jutustada. Ole nii hää, ja

Peter. Noh siis, ma ütlesin sulle juba korra

sellest - (kinni jäädes) sellest õnnetu-

sest, mis talle oli juhtunud! (Waikse et-

teheitega). Noh, sina tead ju ometi! (Tasa).

Tal on ju laps! - -

Hans. (kergelt). Ah so, see asi!

Peter. Noh jaa, ja waike on nüüd nii wäga hai-

ge! Tal on leetrid! Ja nüüd on minu pruut

muidugi -

Hans. (wahahele). Ah Peter, ütle õige, sa pidasid

mind seekord oma usalduse wääriliseks. . .

kuidas see õige oli? Ma ei taha mitte uu-

dishimuline olla, aga sa wõid enesele ome-

ti ettekujutada, et see mind huwitab, kui

see sinu pruudisse puutub!

Peter. Ah, hirmus, hirmus! Sellelt wanalt nurja-

tulõ, niisugusest kaugest sugulasest, onust

arwan ma, kes talle ikka järele jooksis,

olen ma sulle ometi jutustanud? - Nohjah,

nii siis ühel õhtul, on mu pruut lobusas

wäikses seltskonnas - jah, ja - see inimene

on ka seal - joodakse palju weini - noh,

ja järgmisel hommikul ärkab waene kene oma

sobra juures üles; ja ainukene, mis ta weel

mäletab, on see - et ta kord silmapilguks

ära läks ja kohe pääle selle weelinklaasi

weini jõi! Sellest silmapilgust saadik puudub tal iga mälestus! Tema arwab, see inimene on talle midagi weini sisse walanud - ja - - - ah, see pidi hirmus olema - paari nädala pärast märkab ta omaks ehmatuseks, et ta... et ta...

Hans. Et see ülepää füüsiliselt võimalik on!

Peter (üle olles). Aga laps, sa tunned ometi Kleisti märkiise O. peks! Punktipäält seesama lugu! - - - Oh, hoodetawästi ei ole wäikse haigus mitte niiga tosinel! - Jumalale tänu, on wähemalt teine terve ja rõõmus!

Hans. Mi-is? Missugune teine?

Peter. Wäike Erna, see teine lapsekene!

Hans (kohmetult). Ja aga, kuidas see õige on, kas tema juures weel moni teine laps on? Woi - woi - ?

Peter. Ah nii, õige. Seda ei ole ma sulle ju weel mitte jutustanud! Ma ei kõnele seltest hää meelega! Nii siis - nimelt - (kergelt kohmetult) tal - oliwad - - - seekord nimelt kaksikud!

Hans (süü lahti). Kaks. - ah Jumal, waenekene!

Peter. Ah, sina peaksid teda nägema, kui ta wäikestega mängib, lihtsalt liiga armas pilt! Wäike Erna on päälegi haruldaselt tugew laps! Palju rõhkem edenenud kui tema wennakene! Näeb terve aasta wanem wälja! (Pooleli jättes). Ah kuule - minu armsam saatis mulle päälegi oma pilgi! Siin - waata! (Tõmbab sisemisest kuretaskust kabinetpildi).

Peter (kuna Hans pilti waatab, mõtetes). Üli-armsam tüdruk! Teda peaksid sa tundma! Inesugaw! Tead sa, nii oma tundeelu poolest! - - -

Hans (et midagi ütelda). Peenike! (annab pilgi tagasi).

Peter. Jumal, ma pean talle ju kirjutama!

Kõige hiljem aeg juba. - Ah sina - ma ei saad iseenesest enam aru! Ma pean sulle nimelt midagi - üle stunnistama!

Hans. Kuidas? Mida siis?

Peter. Õigusepärast - õigusepärast - - noh, sa tead ju, kuidas ma oma pruuti armastan, ja selle juures - noh: ma armastasin seekord kuumalt Marionit! Ennekui ma ärareisisin!

Hans. Sina? - - Ma - - - Marionit? Ja aga - (tõukab taldreku eemale).

Peter. Ah, sa ei tea ju sugugi! (Tõsiselt naeratahes) Ma oleksin sind võinud ärakihtitada!

Hans. Ja, aga - sellest - sellest ei saa ma sugugi aru - - kui kellegil pruut on - - keda päälegi armastatakse - - kuidas siis võimalik on - - -

Peter (üleolles lahkelt). Mu armas laps - näed sa, sina ei saa sellest võib olla veel mitte aru, sina oled alles väga, väga noor - kui sina alles 24 aastat wana oled, siis - - waata: pääsi selle juures on ju see psühholoogiline kaastöö! Ma olen seda ka oma wennale katsunud selgeks teha, aga temal puudub paraku iga sügavam hinge- ja inimesetundmine täielikult! - - Sellepärast sõitsin ma nimelt nii ruttu ära! Ma tahan ka täielikult auus olla, saad aru: Ma usun ju, et ma sellest juba täielikult üle olen, - aga ma kardan õigusepärast ikka veel natuke - - kui ma teda nüüd jälle igapäew näen. - - -

Hans (on tühedalt enese ette juurelnud). Miks pidid sa mulle seda kõike ütlima, Peter! Ma lähen hulluks! Ma olen juba niikuinii hirmsas rahutuses - -

Peter. Kuidas nii? Mis on Marioniga?

Hans (waewatult). Ja, ma ei tea mitte, ta on nüüd nii muutunud! Nii - nii külm ja halastamata monikord! Eila näituseks laskis ta mind pea terve tunni oodata, ja pääle selle leiab ta waewalt sõnagi wabanduseks! - Ah, ma võiksin monikord päris -

Peter. Ara seda nii südamesse wõta, Hans! Muidugi ainult mõni tuju, wõi -

Hans. Ja, ma pean minema, sina! Ta ootab kind-

lasti juba! (Waatab taskukella) Jumala pärast. Koigewiimne aeg! Jumalaga!

Peter. Jumalaga, Hans, Jumalaga. Terwita teda südamest! (Hans paremat kätt ära). (Üksi. Waatab päewapilti, mis weel laua pääl on. Siis tühjusse. - Nottes, poole ornusega). Marion! - (Siis jälle pildi pääle). Ei, ei, anna andeks, minu Laura! (Suudleb pilti). (Kuuldakse Pr. Briesemanni lauldes pahemalt poolt tulewat. Peter heitub oma notetest).

Pr. Briesemann (tühja tabletiga). Noh, kuhu siis täna proua Schubert oige peaks jääma! (Kraabib mone asja ära, tableti pääle, näeb pilti laua pääl, wotab ta kätte). Ah, kes siis see on - kui mitte wiisakuseta ei ole selle järele pärida? Kas tohin waadata?

Peter. Oh, palun, proua Briesemann, muidugi - see tähendab - see -

Pr. Briesemann (kriisates). Naah ei! Te olete ju üsna punaseks läinud! (Waadeldes). Hm! Ja! Paganä pihta! See woiks oma poskedest teillegi midagi ära anda! Waadake oige herra Winter! On enesele wäikse tüdruku-kese nuretsenud! On küll naiskelner? -

Peter (ahaselts=haawatult). Pr. Briesemann, see preilli on minu pruut!

Pr. Briesemann (on kéeletu, siis). Ah tõesti - toepoolest?? Noh, ärge pange pahaks, herra Winter, kõneldakse ju niisama mõtlemata, - ma tahtsin ainult nalja teha - ilus tüdr - - wäga, wäga ilus daame! Noh, soowin ka südamest onne.

Peter. Aga palun, ärge raskige sellest mitte kellegile! Ja?

Pr. Briesemann. Aga muidugi, herra Winter, kus ma nüüd seda teen! Aga waata, waata! Herra Winteril on pruudikene! (Kaeratab liigutult, käed üle keha risti). Ah Jumal ja! See armastus! Ma ütlen ju ikka! (Deklamerib kindla, pätetilise häälega).

Armastus on tulekiwi,
Tael on süda rinna sees,
Langeb sisse korraks säde
(hõisates) Tsääüüh - kõik leekides siis

(Helistatakse Marie läbi toa).

Pr. Briesemann. Noh ometi - - - heidan õige natuke pikali! (Suure häälega aigutades). Huh - ää! (Wõtab tableti, siis ära pahemale poole).

Peter (waatab pildi, siis tühjusesse, ohkab, waatab ootawalt paremale poole, tõukab tasa ja erutatult välja). Marion! (Paneb pildi mehaniliselt jälle taskusse).

Marie (paremalt poolt tagasi koneledes). Muidugi, armuline proua! Ainult herra - - - on weel siin! (Siis ära pahemale poole). (Paremalt poolt tuleb pr. Marion Schubert, piltilus lesk 28 aastat. Tore rüha, väga elegantselt riides, kallid sormused, aga mitte liiga ehitult).

Marion (roomsalt erutatult, armastuswääriliseltselt). Ma kuulen praegu, et Teie reisisite tagasi olete jõudnud, armsam sõber, kuidas käsi käib? (Marie toob supi, pudeli punast weini, klaasi, ära).

Peter. Ah, Te olete toesti - - see on toesti väga armas Teie poolt, armuline proua!

Marion (teeb jonnaka-naeratawa näo). Aga mis ma kuulma pean? "Armuline proua!" Nii wõoras ja nii jaha?

Peter. Wabandage, aga - - -

Marion. Kas ma Teile selle lühikese lahkumise järele nii wõoraks olen jäänud? Sellest oleks mul kahju.

Peter. Aga ei, sugugi mitte! Ma -

Marion. Waadake, armas sõber, Teile ei usu mitte, kui mahajäetud sa enese tunned olewat, kui sa elus nii päris ükski oled! (Unistades tühjusesse waadates). Wanemad, kaotasid ma juba omas lapsepolwes - - - lühikest aega sugulaste juures - - - sinna tõugatud, ja alati ainult see tunne:

sa oled koormaks! - - Siis see kole abi-
eluaasta (Ta "väristab" mälestuses) selle-
pääle ei taha ma mõelda - ja siis üksi-
jalati üks! Ma tahan Teile päris ot-
sekoheselt ütelda: Kui ma Teid tundma õp-
pisin, siis ütlesin ma esimese poole tun-
ni järele: see mees hoia kinni! See saab
sinust aru!

Peter (väga häbelikult). Oh, aga - tõesti? Kui-
das - ma arvan - see tähendab -

Marion (unistades, segamööda). Mul oli neil
päevil sagedasti igatsus Teie järele! -
Ma oleksin nii hää meelega südame põh-
jast rääkinud!

Peter. Oh, aga Teil on ju Hans - !!

Marion (teeb väsinud, põlgawa käeliigutuse).
Ah!

Peter. Kuidas nii?

(Marie toob söögi, Marion on pahemasse
sohwanurka istunud).

Marion (jõob ruttu ühe klaasi pea ühe sõõmu-
ga tühjaks, siis walab ta juurde, Peter,
kellele liiga hilja meelde tuleb aidata,
kõrjab kohmetult käega üle laua, tõukab
ühe "o pardon" välja, puudutab kogemata
teise kätt, ütleb: "oh wabandage!" ja koh-
metab siis wäga). Aga armas sõber, ärge
olge ometi mitte nii jäledasti wormilik!
Alle oleme ometi tõepoolest ja hoopis tei-
ses toonis juttu ajanud!

Peter (kindlalt-otsustades). Noh olgu, siis
tahan ma kohe ka sõpruse õigust tarwita-
da ja enesele küsimuse lubada: Mis pidi
Teie pilkaw olakehitamine tähendama, kui
mina Hansust kõnelesin!? Hans on minu
kõige parem, lähem sõber, ta on küll pea-
-aegu kolm aastat minust noorem, aga meil
on sellepääle waatanata niipalju ühiseid
-huvisid, tal on nii peene - ja, aga te
tunnete teda ju ise!

Marion. Kuidas Te temast räägite! On ikka
lihtsawalt ilus, niisugune sõprus! (Ta
:õnneka). Kui nii sinu kõige intimsematest

tunnetest aru saadakse... Mõni inimene
peab eluaeg otsima (enam enesele) ja ala-
ti asjata, alati asjata...!

Peter (lühikese kohmetuse waheaja järele).

Aga te ei ole minu küsimuse peale pikka
weel mitte wastanud, armas sõbranna!

Marion. Ah, jätame seda ma woin selle üle...
(Ta waatab talle uuriwalt ja unistades
otsa).

Peter. Mis te waatate mulle nii - nii imeli-
kult otsa...?

Marion. Ah, Teie nägu tuletab mulle alati
hirmsasti ühte väga, väga armast ja ar-
mastatud inimest meelde. Ta ei ole enam
elawate seas!

Peter (igat sõna surmatõsiselt wõttes). Oo!

Marion. Teil on needsamad ustawad siinad
millest niipalju inimesearmastust
gib!

Peter (punastab). Oo!

Marion (juhhib oma pilgu tema kää peale). Ah,
missugune imekaunis sõrmus Teil on! Ah
palun, tohin ma kord waadata? (Ta
pahemast sõbrannust paremale poolle
üle, Peetri tooli korwale, wõtab tema
molemasse kätte ja keerab ja katsub
sõrmust). Mälestus?

Peter (peigmehe waimustusest wärisedes). See
on minu pruudi sõrmus!

Marion. Ah, Teie olete kihlatud? Sellest ei
ole te mulle weel jutustanudki!?

Peter. Ja, see tähendab, weel mitte awalikult,
seda teawad ainult minu kõigeparemad
sõbrad, ma tahaksin ka Teid, armsam Mari-
on, paluda, sellest mitte konelda, - ma
ei tea oieti ka mitte, millest see tu-
leb - ma mõtlen - - see tähendab, mina
- (jätab kohmetult pooleli).

Marion. Ma tänan Teid Teie usalduse eest!
(Surub tema kätt). Kas ei taha te mulle
omast pruudist mitte rohkem jutustada?
(ta hoiab - nagu mehaniliselt - ikka
alles tema kätt peos).

Peter (vainustatult). Kas tahate tema pilti
enähä?

Marion. Oh, aga kui häa neelega! - Ah, ta on
Teil kaasas! Oo, näidake teda mulle!

Peter. Siis siin siin (nõttes). Armas, kallid
tüdruk! Hiime-sügav! (Täiendates). Linge
poolest! Ma - aminule on see ülepea mõis-
tuseks. Kuidas mind pruut mind nii võib
armastada? Kuidas üks tütarlaps mind üle-
pea võib armastada. Mind inetut inimest!
Ja mis mina siis õige olen? (Kibedalt).
Nälginud kandidat! Mis sest asjast ülepea
saab, on mulle selgusetu! Ah, ja selle juu-
res - olen ma nii õnnelik, nii üleiniimli-
skult õnnelik, et mind oneti kord armasta-
takse! (Pisaratega silmis ja kustuva hää-
lega). See on nii - - muinasjutuliselt
õnnis!

Marion. Oh Teie armas! Teie armas, rumel poiss!
Miks ei peaks Teie pruut Teid siis mitte
armastama!? Üks tütarlaps, keda Teie ar-
mastate, see peab ju ülepea õnnelik ole-
ma! (Wantab Petri üle sügavalt silma).

Peter (värisedes, otsustades). Marion, kuulake...
ma palun Teid... (Jätab pooleli).

Marion. Mis te tahtsite ütelda, Peter?

Peter (värisedes). Uskuge mind, Marion: parem
oleks, ma ei näeks Teid ialgi enam!

Marion (hingab raskelt). Kuidas pean ma seda
moistma?...

Peter. Marion, kuulge, teie peate mulle ütleva
mis Teie liigutus ennist vidi tähendama:
Lui ma Hansust kõnelesin! Waadake: Laske
mind Teile kõik ütelda, tema ise jutustas
mulle ennist oma häda, Teie olete moni
päew juba - - nii külm ja halastamata
tema vastu...

Marion (vaikib, siis nikk ohkavine).

Peter. Oh? Wastake, Marion, ma palun Teid....

Marion (sooledes). Kas Teie - põhjust - ei
sainaks aimata?

Peter. Aga Teid! Mitte ainu! Wõi - wõi - (värise-
dades). Aga ei, ei, see - see oleks ju - -

- ei, ei!
Marion. Peter, Peter! (Naeru ja nutu vahel) Kas
 sa siis aru ei taha saada?

Peter. Marion!!!... Marion!!!
Marion (langeb tema rinnale, siis nagu pöö-
lestsaadik ise enesele, kires Wiimaks)
 ometi! Wiimaks ometi!

Peter. Aga - minda mind, ma ei saa sellest
 ju veel mitte aru! (Kopeledes). Siis kõ-
 nelge ometi, siis seletage ometi - siis
 seleta mulle, ometi, Marion...

Marion (kopeledes). See on nii raske! Ma - ma
 ei saa sulle praegu mitte rohkem ütelda -
 - ma armastan sind! Ainult sind, sind!

Peter. Aga - Hans?!

Marion. See oli eksitus! Lühike kirejoovastus!
 Ta on poisikene! Ta ei saa minust aru! Ei
 tea kunagi, mis mina tahan... Ah! Akup, sa
 teaksid, kuidas ma sinu järele igatsust
 tundsin! Sind ihkasin! Ika, alati, ainult
 sind!

Peter. Marion - Marion, ma ei jaksaks sellest
 aru saada! Mind, mind, mind, wanat kaider-
 wärki armastad sina?

Marion (surub end tema vastu, pressib sinu tema
 huulte vastu, siis). Mitte - - niid, kõhelda!

Peter (joovastuses). Ja minu suud - minu suud
 suudled sina!

Marion. Ja, nimelt sinu suud (suudleb teda ja
koneleb suudeldes) suudlen - mina nii -
 hää meelega! Ma armastan sind! Võta mu üm-
 bert kinni. Suru mind kord päris tugewasti
 enese külge!

Peter (sirutab omad pilad käewarred kohmetult
ja abitult ümber tema kaela, Marion surub
end tema külge).

Marion (hingab raskelt). Ah, tunne ainult, tun-
 ne, kuidas mu süda peksab! (Ta paneb tema
 parema käe oma südane pääle) - - - tunne! - -

Peter. Magus - - magus Marion!! (Akki end lah-
ti kiskudes). Ah, waene Hans! Waene Hans!

Marion. Kas sina seda talle õrnalt tahad
 ütelda!

käsipeegli ära. Marie kihutab läbi toa, jätab ukse paremat kätt lahti. Küüldakse, kuidas ta korridoriukse avab).

Hansu hääl (väga erutatult). Kas herra Winter omas toas on?

Marie hääl. Ei, see om weel siin! (Molemad sisse, Marie kihutab kööki, võtab Marionit taldririkud kaasa).

Hans. Mii siis - nii siis, mina lähen hul- luks! Kuni siiamani olen ma oodanud!

Peter. Ta oli praegu siin! - Hans! Ma pean sinuga midagi kõnelema!

Hans (kibedalt). Palun!

Peter. - - Eks ole, Hans, Sina ei usu - minult ometi mingit nurjatust Sinu vastu!

Hans (wäsinult). Mii siis ütles ometi kõik! Sa armastad ikka weel Marionit, sa ei ütelnud mulle ennist mitte tõtt, ma tean ju, ma tunnen seda ju! Noh, ja nüüd oled sa seda temale ütelnud ja - - -

Peter. Ei, Hans, päris nii see ei ole! Aga - - - aga - - - (jätab pooleli). Julgust, julgust, Hans, ole tugew, armas poiss, sa pead seda olema - - - Tema ütles seda ninule, et tema oma tundustes sinu vastu on eksinud! Ja - ja - tema armastawat - - - mind!

Hans. Nojaa, nii pidi see ju tulema - (naeratab kibedalt ja kramplikult). Ta on "eksinud!" Nojaa...

Peter. Hans!

Hans (äkki otsustades). Ma pean - ma pean nüüd otsekohe Marioniga rääkima! Nüüd kohe!

Peter. Pean ma talle seda üttelema? (Õrnalt, nagu haigele lapsele). Ma toon ta sulle siia!

Hans (nokutab).

Peter. Hans, pää püsti!...? (Peter paremat kätt ära).

Hans (üksi, tahab nutta, saab enesest järele - Paremalt poolt Marion).

Marion. Hans! Hans! Wõid sa mulle andeks anda?

Hans (tumedalt, "alus" priisates). See tund

on minu elurõõmu surmanud.

Marion. Hans! Armas Hans - - -

Hans. Ah jäta! Jäta mind! Ja, mis jaoks üleüldse - veel seda juttu... (tahab ära minna).

Marion. Hans! Hans! Siis kuule ometi...

Hans (kinnise häälega). Jäta! Jäta mind! Elul ei ole minu jaoks enam väärtust!

Marion (sirene häälega). Hans!

Hans (pahvatab nutma). Marion! Miks sa seda mulle tegid!

Marion. Minu Hans! Ole siin! Anna andeks! Wõi - wõi - põlga mind, unusta mind!

Hans. Sind põlata? (ta haarab wärisedes tema käe pihku ja suudleb seda kirgeliselt. Waheaja-järele). Kuule Marion! Ma tahan kat-

suda... elu edasi elada...! Ma tahan... nüüdsest pääle... (upub liigutusesse) teie mõlemate hää sõber olla... (ta hoigab, siis õõnelt-patetiliselt).

Selle ohwri suurus peab rahustuseks minu piinas ole-

ma! Marion (raskemeelselt-pühalikult). Nii siis sellest silmapilgust saadik: - wend ja öde! (annab talle kätt).

(Kauldakse, et pahemal pool uks käib. Siis ühe wiisi kowa wilistamine).

Hans (lühidalt ära). See on Briesemann. Ei wõi praegu kedagi näha! - - (Ukse juures).

See tund... on mind raugaks teinud! (ära).

August (astub tuppa, paneb ukse kinni). Ah, armuline proua, teie olete siin - -

Marion. Mõh, herra Briesemann? Tahate juba jälle Wirk olla?

Briesemann. Ei, Jumalale tänu, wõib täna pääle lõunat natuke hinge tõmmata! Sõidan Hal-lenseesse. Suplema.

Marion. Wõi nii! Ah pardon, herra Briesemann - minu bluuse on mul praegu seljapäält lahti läinud - ma ise olen nii kohmetu - ehk olete nonda hää - -

August (rinnahäälega). Aga hää meelega, armuline proua! Kui te lubate (teeb tema seljaga pikalt tegemist).

Marion(äkki naerma hakates). Aga ei, herra Briesemann, mitte! Te kōditate mind aju! August. Oo, pardon! pardon! Ma ei saa mitte nii kohe toime!

Marion(ajab mõlemad käed tarapõole, et teda aidata). Oodake - vaadake, sinna sisse peab ta minema. Ah, missugused pehmed käed teil on - - ?

August(punastades). Ooh, kuidas nii? (Krae haak on nüüd korras).

Marion. Ja, tõesti! See on meeste juures väga haruldane!

August. Ooh, kuidas nii?

Marion. Nii siis minge nüüd suplema! (Ta lasseb tema kuju üle pilgu libiseda). Te ujute muidugi!

August(ajab end sirgeks, mehe uhkusega)! Seda küll. Iseenesest mõista, armuline proua! Ma olen ajaujuja. Kolm auraha!

Marion. Ja, seda ma usun! Tugew kehaehitus lasseb sega märgata! Mina ujun ka ütlemata hää meelega - (kelmikalt). Kahju, et me mitte Ostendes ei ole, siis võiksimeskord woidu ujuda.

August. Seda küll! - - Seda küll! - - Muidugi! - (Ta waatab talle üksisilmi, tummalt ja tuliselt, halvasti peidetud ihaga otsa. Waheaeg).

Marion(häbelikult-õnnelikult naerdes) Mõh? Mis te mulle siis nii otsa waatate? Hm?

August. Ooh, ei midagi. - Niisama - Wabandage. - (Tahtmata). Ja, ma pean nüüd wette minema! - (Faremalt poolt Peter).

Peter. Ah, ma arvasin, herra Koch on siin - pardon - - (tahab jälle ära minna).

Marion. Ah, herra Winter? üks silmapilk, ja?

Peter. Hää meelega, armuline proua!

August. Ja, nii siis, ma pean nüüd - (ta läheb ukse juurde pahemat kätt, hüüab wälja) Marie?

(poolläüldes). Marie, Mara, Marushka! Kuulge oige: nii siis kell 7 tahaksin ma ohtusööri! Aga punktipeält!

Marie. Saab tehtus, herra Briesemann!

August. Ja nii siis hääd terwist, mu herrased
fiine (luutu ära paremat kätt).

Peter. Noh, kas sulle Hans - - ? (waatab talle
sbeettosiselt ja muretsedes otsa).

Marion. Ah Peter, ära nii muretse. Tema on al-
bess. Lesuju mib noor! Küll ta sellest üle saab
!aded. Ta oli väga armas! Pane tähele, kolme päe-
-ressa wa päraist omi ta, ond kurwastuse unustanud

Peter. Usud sa? Mina waatid? Sina halastamata!

Marion. Ah, aga ma tees wõinju sinu pääle pahane
st. ja olla! Tema walu on ju minu õnn! Minu suur
Tuni unistatud õnn!

Marion. Minu Peter! (Peter wajub tema ees
-im e polwili, paneb pää talle sülle). Lase enese
-ee e sele otsa waadata, minu Peter! Lase enese-
sbe. Lase silmadesse waadata, sinu armsatesse
silmasilmadesse! (Ta suudleb teda).

(Pikk õneunustuse waheseg).

Peter. (nagu äkilisest mõttest raputatud) Ütle,
Marion, ütle: kas sa oled juba armastanud?

Marion. Jutusta mulle enesest, sinu elust! Sinu
bro. Abielu oli õnnetu, ma tean - aga - aga

unimuidu - sa tähendasid ennist kellegi
-ubipüle, keda mina meelde tuletawat, ühe

ts. Puhkama läinu pääle - - Ah, sa pead ju ju-
-to. ba armastanud olema! Sind vähemalt peawad

tas ju kõik, kõik armastama, kes sind tunnawad!!
Marion. (Nagu unistawalt mäletades). Ma olen

? m. Kõrd armastanud... ühte leitnanti. (Peter
-sbripub, wahetewahel pääd nokutades, eruta-

otatult hingates, tema huulte küljes) - Tema -
-z. jättis mu maha, mina - kerjasin tema ar-

-m. mastust - - - ma armastasin teda, nagu
-as. ainult üks naene wõib armastada - - tema

-s. läks. Minu eluõnn oli häwitatud...
Peter. (silub tema juukseid kahetsewa pomise-

-d. misisega).
Marion. Lainud suwel tuli minu pääle meeletu

-s. ära, see tähendab - ma tahan sulle tun-
-n. nistada, üks täiesti - kuidas pean ma

1) Koik, mis ajargneb, diskretse (Petri poolt mit-
te tähelepanud) ironiaga.

üttelema - täiesti väline, soov tuli ühe arsti vastu, aga meid lahutati warsti, ja ma ütlen sulle seda päris awalikult, ma olen kord juba nii - - - jätata olijanus-tatud! -

Peter (elutarga mehe eluküpsuse täies mõnu sees priisates, hellalt andeksandes).

Missugune naene jääb katsumistest wabaks! Mina saan sellest äru, Marion! Mina saan sinust täielikult äru!

Marion (lühidalt jättasa). Suudle mind! (Peter surub omad huuled tema omade pääle). Ah, ja siis olen ma kellegiga weel midagi hirmsat läbi elanud! See inimene armastas mind meeletult, ja ma ei saanud ometi mitte midagi temast hoolida! Kolm korda wõttis see inimene morfiumi. -

Peter (hing jääb tal kinni). Ta tahtis ennast ära kihwtitada?

Marion (nokutab). Paar kaastundmuse suudlust pressis ta mult wälja - - Hirmus oli see, hirmus! - - Jah, ja siis - siis - ah jätame seda, armsam!

Peter. Ei, ei, jutusta kõik ära, ära warja minu ees midagi!

Marion. Jah, ja siis - ma ei tea mitte, ma ei oska ennast aidata - nii siis nüüd, enne kui ma Berliini tulim, olin ma tõepoolest ja päris toesti - aga sa ei tohi minu üle naerda! -

Peter (tõsiselt). Jutusta, jutusta!

Marion. Olin ma tõepoolest ühte 18-aastast poisikest ära armastama hakanud. Piltilus poisu - (ta unustab end) tead sa, niisugused noored, kenad poisid nii 17 - 20 aastased on mulle ülepea liiga armsad - (jättab ehmatades pooleli ja hoiab käe ruttu suu pääle. Peter juurdleb tumedalt, pääd käte pääle toetades, enese ette. Marion parandab lauset ruttu ja jätkab peagegu ilma waheajata). Ja, nii siis armastasin ma imelikul wiisil ühte 18-aastast poissi. - Niisuguste roheliste poisikeste

- juures ei leia ma muidu tööpoolest mitte midagi huwitawat. - Oli ka ainult lühi-
- kenerjoowastus.

Peter. Kas tead, Marion? Pean ma sulle seda ütlemä? Kõikesinu sõnad kõrgendavad ainult minu õnne! Alati ütlen ma enesele: Ja nüüd, nüüd armastad sina mind! Eks ole?! Sa armastad mind, ju? Meie oleme ju üksteise päralt? Meie oleme õnneti üks?!

Marion (surub end tema saba taga tasa põle-
- des). Ma tahan sulle ütelda, Peter, ilma walle häbita: mitte ialgi ei ole ma nii armastanud! Mitte ialgi!

Peter (wirisewas ootuses). Ka seekord mitte, seda - -

Marion. Arsti? Ei!

Peter (esimese sõrme otsiwa liigutusega). Ei ma arwan seda esimest, seda - seda leitnanti? - -

Marion. Ka teda mitte. Nii mitte. (Kustuwa sõnaga). Ma ei wõiks ühtegi sinu soowi täitmata jätta!!! Waimliselt - - ja waim-
- sihuliselt tahaksin ma igawesti sinuga elada, elada!!

Peter (õnne pisarates). Ah Marion - nüüd tahaksin mina surra!

(E s r i e).

II. WAATUS.

(Seesama tuba. Mõni päew hiljem. Öhtu. Kui üks paremalt poolt awatakse, nähtakse heledasti valgustatud korridoriojaõjüst, wastu seda ust peab teine üks olema, mis Marionit tuppä wiib ja kust, kui teda awatakse, kowa, roomus läbisegei konelemine kostab).

(Kui eesriie tõuseb, on kaunis pime, aken pahemat kätt on awatud. Kuuldakse kuskilt poolt - ilma et midagi näha oleks - ägedaid suudlusid. Natukese aja pärast ajawad end sohwanurgast kaks kuju püsti, kes sääl onw istunud ja keda alles nüüd nähtakse. Need on August ja Marieke).

Marie. Noh, aga nüüd jatke mut juba, mea pea kooki mineme. Muidu, kui tede emä wälläsi tuleb ja midagi ei ole tett, sôs käib käsi wiletseste!

August. Oled wa' armas mait! Noh, weel üks muusu!

Marie (suudleb teda). Ma ei tää mitte, aga te olede mul liiga armas! Mea lammas pea kikir tegeme, mis te tahade! Peräst annade müb jalage!

August. Ah, ära ometi ooperit laula! Jalagabm

Marie. Mudiki! Wonda noor ku ma ka ole, sedsä ma tunne! Mehe! Uijäh! Iki üits ja seesama! Ku te kedägi külat olede kapterten, sôs woets tõine ette!

August. Sul paistab juba küllalt juhtumisi olewat olnud, wäike konn! Päälegi ei ole Te naesed ka mitte teistmoodi, te teete seda justament niisama!

Marie. Noh, kik puha küll mitte. Aga - (oma wahel) teate - - see sääl töisel pool (nähtab paremale poole), see om üits päris kawal! Sedä ütle mea teile!

August. Proua Schubert! Konoh! Kuidas - sa selhe lolluse pääle tuled! Ülepää, teäd, sa peaks rohkem järgimõtlemä, mis sa koneled! Proua

- sagedamini sünnipäeva pidada!
- August. Ja, et ta terve lõunalaua kutsub, seda ei oleks mina ka mitte uskunud! Tal on meie juures nähtavasti hää olla! (amüseritult). Ja pidi nimelt täna tädi oma inimestega ka veel sissepurjetama!
- Pr. Bries. (naerdes) Ah, proua Schubert ei olegi ju nii uhke ja nii! Tema oli hää meel! Mida rohkem, seda parem, mõtleb ta. Kas kohe kaasa tuléd?
- August (ukse poole pahemat kätt pöördes) Weel silmapilk.
- Pr. Bries. Huhh, seda kisa sääl! - Ei, ma ütlen küll! (ära paremat kätt).
- August (läheb pahemat kätt välja, põrkab läwel Mariega kokku, mõlemad tummalt uks teisest mooda).
- Marie (lambiga, mille ta laua pääle paneb. Kuna ta akna kinni paneb, vihasele pomisedes). Saadanad, need mehed kõik! (Paremalt poolt)
- Marion (natuke kohmetades, kui ta Mariet näeb. Jaab kaheldes läwel seisma. Ta kõneleb natuke erutatult, nagu natuke "kõrgemas" ohtu-sekti=tujus). Ah Teie olete siin, väikene! - Ma tahtsin nimelt silmapilguks siin sellest möllust puhata - -
- Marie. Mea ole juba walmis, armuline proua! Mea teid ei essite! (Ukse juures pahemat kätt kahemõtteliselt). Ku teid ainult moni muu ei essite!
- Marion. Mis siis? Kuidas nii?
- Marie (päris süütalt). No ja! Mea arwa! Ega silmapilk tuleb siit kennigi läbi! (ära).
- Marion (wiskab end sohwanurka, trummeldab kärsitult käega laua pääl. Pahemalt poolt tuleb August tagasi).
- August (animeritult). Ah Teie olete siin, luugupeetud! Koh, kuidas läheb?
- Marion. Tänan, tänan, herra Briesemann! Hästi! Hääs tujus olen ma!
- August. Seda kuuldakse hää meelega!

tahtsin praegu jälle sinna tagasi tulla, aga kui nii kaunis proua siin on, ajan ma parem weel natuke juttu!

Marion (Ah nängige midagi, herra Briesemann! Kontriluse waltser. (laulab) Kaunid noori naesi suu püüas suudelda).

August (amüseritud) Kuitaga tohiks!

Marion (shwardabikobmikalt) Teie!

August (Noh, ärge pange pahaks. (Häätujuliselt paludes). Aga kes teid siis sugugi natukenegi armastada ei tohi? Hm? (Ta kôditab teda, kes klaveri lähedale on tulnud, kae-la päält kukla tagant)).

Marion (monutundes wäristades, pää selga ajades, naerwa näoga). Mi-iiitte!

August (kôditab teise käe ühe näpuga tema loua alust). Kiks!

Marion (Nüüd ruttu ettekumardades karjatab wäikselts ja kôditatult).

August (suudleb teda ruttu suu pääle).

Marion (ilma, et tõsiselt kurti oleks) Aga mitte, herra Briesemann! Seda ei tohi Te mitte teha!

August. Mitte kuri olla! Maitstes nii hästi! (Ta waatab talle wiltu pääga ja lahkelt wälkuwate ustawate silmadega otsa. Tema nägu on noore jahikoera oma sarnane, kes hää meelega mängida tahaks). Noh?

Marion (naeratades) Teie pääle saaks pahane olla! Noh, aga nüüd minge! Mul on teist juba küllalt!

August. Tulge oneti kohe kaasa, mis? - Noh, nägemiseni! (Ta waatab Marionile, juba ukse juures seistes, naeratades otsa, ei saa lahkuda).

Marion (näitab talle naljatades ust). No nüüd aga -

August (wôtab tema käe ja silitab seda). Mmm, niisugune wäike, pehme patsikene!

Marion. Nüüd aga wälja! (August armastawa naeratusega ja nusukäega paremat kätt ära).

Marion (waatab talle triumferiwa naeratusega

järele, wilistab tasa enese ette. Käib siis laulu ümisesedes paar korda edasi tagasi. Paremalt poolt Peter, Marion pöörab end ümber ja waatab talle surma-tosiselt otsa. Peter kannab täna manshetirullikesi, mis tal wahetpidamata üle käte libi-sewad).

Peter (surutult). Ah siin oled sina, Marion!

Wabanda - ma tahtsin ainult -

Marion. Ah, waga hää, et sa tuled! Kuule Peter, ma pean hord sinuga kõnelema!

Peter. Palun, kõnele, sina minu kõik! Ma aiman, mis sa ütelda tahad!

Marion. Peter - - lühidalt - - on sul midagi minu wastu? neliteistkümend päewa on sest mööda, kus me üksteise leidsime, ja wiimased neli päewa hoiad sa minust eemale, kus sa ainult saad - Ma ei eksin mitte! (Lapselikult jonnakalt). Ja oled nii külm - - nii hirmus külm!

Peter. Nii siis Marion (väriseva häälega). Minu kallis, armastatud Marion, kuule, ma olen ühe otsuse teinud!

Marion. Ühe -

Peter. Kuule, mu armsam - - neli päewa kannan ma seda juba enesega kaasas ja ei ole julgust leidnud seda tõeks teha, aga see peab sündima. - Ma olen otsuseks teinud,

Marion - sind mitte enam suudeldada!

mind walesti mõista! - Jumala pärast

mitte! - Waata, mu armsam - - ma olen

enesele ütelnud: minu teguwiis on madal

ja alatu! Sa tead, Marion: mul on mõrsja!

Kui tema teaks, kuidas mina teda petan -

ta woiks enesele häda teha!! - Ja siis

weel midagi, Marion, kõigepäält weel midagi

(sosistades) teadmine, mina woiksin

sind ehk omaks wõtta, kui ma tahaksin...

waata, nimelt see annab mulle jõudu nii

toimetada, nagu ma - (hingab raskelt)

nagu ma pean. Sina, minu Marion, pead sel-

lest aru saama. Me oleme ju üks. Eks ole?

Marion (touseb püsti, tosiselt ja waartusega).

silmapaistwalt jahendatult). Ja - - - ja, Peter - - - sul on päris õigus, igas so- nas - - - ja ole julge: - mina kiidan sinu nõu täielikult häaks - - sa oled suur!

Peter. Ah ära reagi suurusest! Sellest ei ole siin toepoollest juttugi! Ma pean lihtsalt. Ma ei saa teisiti nii raske, kui see mulle ka on!

Marion (jahedalt). Ja, me peame küll jälle teisele poole tagasi minema! Paistab silma, kui me mõlemad siin istume! Mine sinu ees! Ja?

Peter. Aga sa ometi kuri ei ole, Marion, ei??

Marion. Aga ei! Sul on ju päris õigus, Peter!

Peter (juba ukse juures). Ah, kui sa teaksid, kui jälle see mulle on, terwet seda lol- lust sääl kaasa teha! (Astub weelkord tema juurde, annab talle kätt, lähendab oma näo tema suule. Marion näole ilmub nae- ratus. - Peter woitleb enesega paar silmapilku, laseb teda siis lahti).

Peter. Ei, ei - - - jääme kindlaks! Meil ei ole õigust oma õnne warastada! (Nokutab talle ornusega pääd, ohkab, siis ruttu ära paremale poole).

Marion (üksi. Touseb üsti, sirutab end, kõnnib rahutult edasitagasi, trummeldab mööblite sääl; teeb igaw-pahase näo, istub jälle saatusega leppides, mitte midagi tehes sohva keskele, najatab end tagasi, wälja- sirutatud käewarsa sohva ülemise lee- nile pannes. Parevalt poolt tuleb Hans).

Hans. Ah sina oled siin! Tahad natuke möllust puhata?

Marion (naeratades). Tule natuke siia, Hans! Tule, mu südamekene! (Suudlewad üksteist ornalt).

Hans (waistab Marionile otsa, ohkab). Ah, mis sina küll minust teed! - - - Et mina sellega üleüldse walmis saan, Petri selja taga! Ainuke, millest ma alati kinni haa- ran, on - noja - sa tead ju - ! Et sa

mulle ikka ütled (õlasid kehitades), et ma sellega Petrit ju midagi ära ei võta! - Marion, Marion, kelmi teed sa minust!

Marion. Minu hansu! Sina ja kelmi! Seda ei usu sa ju ometi isegi mitte. (Paneb mõlemad käwarred tema kaela ümber, surub tema pää oma rinna vastu)

Hans (selles olekus). Ütle mulle õige, päris awalikult - Marion - kuidas see õiguse-poollest tuli! Ma usun, nüüd on tõepoollest sellest juba 4 päewa tagasi! - Miks sa mind suudled! Miks oled sa nii - nii põrgulikult halastamata - orn minu vastu - sa ei armasta mind ju mitte! Ma tean seda ju!

Marion. Ah, armsam, ära ometi küsi!

Hans. Ma olen tahtejõutä sinu kaenlasi (Täielikult sellesama häälerõhura ja sellesama liigutusega nagu Peter esimeses waatuses seda ütleb). Mõrtsukaks võiksin sinu pärast saada! - - (äkki kisub ita end lahti). Aga kaua ma seda olekut enam välja ei kannata! Peter peab kõik teadma!

Marion. Aga Jumala pärast mitte, Hans! Ma wannutan sind!

Hans (waewatult). Ma ei wõi mitte teisiti Marion! Peab siis minust weel alam kelmi saama!

Marion (hääletult). Siis sõidan ma otsekohe minema!

Hans (hirmsasti heitudes). Marion!!!!

Marion. Peter ei tohi sellest ialgi midagi teada saada, kas kuuled! (Lahke tõsidusega ja tagasihoidud ironiaga). Ta läheks ju walust nõdrameelseks, mis sa õige mõtled? Kas sa talle seda teha tahad?

Hans (walulikult, ilmatundwalt). Nii kergesti nõdrameelseks ei minda, Marion! Minu uskisin paari nädala eest niisamuti, et ma mõistuse kaotan, ja... (kõige suurena imestusega konstaterides) mul on ette praegu weel alles!

Marion (lühidalt). Kas armastad mind veel,

Hans?

Hans. Seda sa tead. Ära küsi!

Marion. Siis anna mulle oma ausõna, Petrile mitte midagi sellest ütelda!

Hans (waewatult). Siis - olgu! Aga kui ma ainult teaksin, kui ma kindlalt teaksin, miks sa mind suudled!

Marion (lühikese waheaja järele). See on tume punkt... ma ei või selle üle rääkida.

Hans (juureldes). On - tumber punkt...?

Marion (waewara tõsiseks jäädes, kinnitades). Tume punkt.

Hans (lühikese waheaja järele). Sa armastad teda?

Marion (pahaselt naeratades). Ah, teie teete inimese oma igawese küsimisega päris hulluks! (Kokettselt omas tugewasti dekolleteritud õhtu toalettis neljakandilise wäljalõikega ennast keerates). Kuidas sa sulle täna meeldin?

Hans (joowastatult, tema mõlemast käest kinni wõttes ja kohe pääle selle teda kaemaka ja rinna wahela suudeldes). Jumalik, jumalik oled sa, Marion! (Suudleb teda kuunalt kaela pääle. Hookepa hingates).

Ma olen nurjatu, alatu koer, aga ma ei wõiteisiti! Ma tahaksin - seda näha - kes siin - kindlaks jääks... Marion, Marion - - surra tahaksin ma sinu kaisus...

Marion (õnnejoowastuses waikimine. Kuuldakse, et teiselpool uks käib, suur kära, mõlemad ruttawad koost. Sisse marsiwad pärast kirjeldatud isikud, kuna nad wäljarwatud Peter, taktis laulawad). Oleme lauljad - säält Finster-waldenist, me surm ja eeeluu - on laulmineee. Schrumm, schrumm! (Lesotsas pr. Briesemann ja Peter wiimane kannatawa näoga, mõlemad käe alt kinni. Teises reas: Onu Gustaw ja August, niisama käe alt kinni. Lauljad marsiwad akna poole).

Pr. Bries. (kommanderib). Terwe rroood - - -

- sei - sa! (Kõik seisavad).
- Marion (lahkelt). Kus siis teised herrasedoon, proua Briesemann? Teie proua õde ja mõlemad herrad?
- Pr. Briesemann (rõõmsalt kriisates). Laiskwors-tid! Sinna jäiwad nad! Minu õde on liiga paks! Kui see kord istub, siis istub ta ka! (naerab end surnuks). Noh, ja minu õemees ja herra Kretshmar - ma usun, need ei woi mitte hästi enam teate, need on juba natuke õnnelikud! Kas te ei kuule, kuidas nad laulavad? Jumal, ja, ma ütlen küll!
- Klaus. Noh, herra Winter, Teie ei ütle ju täna mitte midagi, hähä? - Lapsed, ma pean Teile õige kord midagi ette laulma! (Traawib klaweri juurde, istub).
- Peter (end alles nüüd lahtikiskudes). Ah, ja, herra Klaus! Laulge meile midagi oma ilusatest lauludest!
- Onu Gustaw (Laulab wärisewa häälega, kuna ta end primitiwselt mone akkordiga saadab).
 All orus waikselt sanmu
 üks weskitatas käib,
 mu armsam kadund ammu...
 (jatab pooleli ja wahib enese ette klahwide pääle).
- Pr. Bries. (liigutatult, kurwameelselt, lühikese, warjatud ohkega). Ah Jumal, ja.
- Onu Gustaw (ilma teiste poole pööramata). Ja, ja - - - ja, ja... hähä - - kui palju aega sellest nüüd tagasi on? Melikümmend aastat! (läheb aegamooda erutatuks). Ja ta ütles mulle: Lla hästi, minu Gustaw - ütles ta - ja ära nuta, ütles ta - ja ära unusta mind mitte üsna ära. Bi, ütles ta, sa ei unusta mind ialgi - seda tean ma - - - ütles ta, seda tean ma - - - seda... (Petazet) lähäl lähäl arusaamataks omisemiseks.
- Pr. Bries. (asub tema selja taga, silkitab tema juukseid). No, Gustawikene? No?
- Onu Gustaw (toibub). Sul on õigus, Lina! Jah - sina, sina! Minu Linakene! Hähä! (Ta patsutab talle põse pääle). - Ah, mina olen Lina

noolen... -- ei, ei, herra Winter, Teie ei
 -epäa mitte arwana, et mina sellest klaasi-
 kesest sektist - - - hoidku! (Ta teeb äk-
 -arhiharoni poes sügava kumarduse). Minu,
 minul armas armuline proua! Teie olete -
 Teie dolete ihähä - kuidas üteldakse õi-
 ge teie nimõktud krooni (Laulab). All Rheini
 põpõhjas saakõnagab krooni! - - hähähä!
 Pr. Bries. Lapsed, tõest, lõhki tahaksin ma
 bminna!

Onu Gustaw. Ah, Kusti, kes tead? Mäangi õige üks
 swäikene waltser! Mul on nii tantsulust!
 ei hähähä!

August. Ohu! (Istub klaveri juurde ja paugu-
 tab pedali ja hooa). "Oh te naesed,
 arnsad naesed"

Onu Gustaw (Marionile kumardusega). Tohin ma
 paluda? (Mõl-lad tantsiwad, onu Gustaw
 swiibullarioni aegamööda, wiisi tasa kaasa-
 . (Lülkütades, toas edasita rasi). Aegamööda,
 rohkem aegamööda!

Pr. Bries. (kriiskab äkki). Haah taewas! (Paneb
 käewarre äkki Petri ümber, teda tantsides
 -läbi toa vedades, wiisi kowa häälega kaa-
 sa lauldes. Paari takti järele porkawad
 eamõlemad paarid kokku. Wirrwar. Onu Gustaw
 wajub toolile ja woitleb kõhahooaga, pühhi
 otseesist).

Pr. Bries. Haah, ma ei jõua enam. (August jätab
 -mängu pooleli. Pr. Bries. pöörab Petri poo-
 le tema ümbert ikka alles teadmata kinni
 a hoides). Näete, nüüd oleme koos tantsinud!
 - (Ta tahab naerust surra). Teie ei tea
 isegi mitte, kuidas te sellepäale tulite?
 - Jumal ja, ma ütlen küll!

Peter (naeratab sunnitult). (Hans on tumedalt
 ja dawust tundes päält waadanud).

Marion. Ja, mu herrased, tants teeb aga ka ja-
 nu: ma mõtlen, me läheme jälle tagasi? Olge
 -nõnda lahked? (Kõik naerdes ja koneldes
 detruuõedes ära. Marion on proua Brieseman-
 nilawiisakalt-lahkelt käe alt kinni wot-
 nud, siis August onu Gustawiga, kes wäri-

sewa häälega äraminnes laulab: Ah wõiksin ma weelkord nii armasta... Teiseltpoolt lärm ja hoiskamine. Hans hoiab Petri wiimase silmapilgul tagasi. Mõlemad jääwad tuppa. Lärm väljas kolab edasi, kuni teiselpool üks kinni pandakse, kus ta äkki waikib).

Hans. Peter - - äärmä. Pean sinuga kõnema!! Need saäl ei tunne meist puudust.

Peter. Ah, minul ei ole täna tõesti ka tuju lollusi teha.

Hans (äkki kuulatama jäädes). Kuidas, sinul?

Peter. Ah, mul käib pääs nii palju ringi!

Hans. Kuidas nii?

Peter. Ah, nii mõndasugust... Koh siis teisteks on nüüd mõlemad haiged!

Hans. Mõlemad? Kes?

Peter. Ah, lapsekesed! Minu pruudi omad! Lühikesel on nüüd ka leetrid! - - Ah, jabsõllejuures olen ma enese meelest niisugane! Laura! on nüüd niipalju erutust jannuret, ja mina - - noh, sinule woin ma sedas ütelda: Laura on mulle praegu üsnaguks kõik! Ma ei saa sellest arugi! - - on mulle praegu kõik, kõik! - see tähendab, anna andeks!

Hans. Kuidas nii? Mida pean ma siis andeks andma?

Peter. Nojaa, ma kõnelen ju alati oma onist, ja... ma mõtlesin praegu, see ei wõi sulle ju õigusepärast (naljatades, et õrn olla) - õigusepärast - mitte just armast olla; sellest weel kuulda!

Hans (istub, küünarnukid põlwele püüdes, käte wahetseksid). Peter - -

Peter. Ja? Mis on, laps?

Hans. Ei, ei; mitte midagi!

Peter. Hans - me oleme ju sõbrad! Sul on, midagi, millest ma midagi ei tea! Mäenäe seda sinu näost juba mitu päewa ära! Meie wõime üksteisele ju kõik ütelda, ei?

Hans (kargab püsti). Tont wõtku, mina ei kannata seda ka enam kauemini wälja. Lõpuks, mis ka tuleb - (ahastades wäljakarjuses) Ma olen nii lõhkikistud - nii siis kuule. Aga sa pead mulle tootama, lõpuni päält kuuda. - Et sa mind usud - - seda ma tean.

Peter (hingetus põnewuses). Koh-siis! (Hing jääb tal kinni) annus is ise

Hans. Neli päewa juba - suudleme meie üksteist nagu ennegi! (rutta) see tähendab, ta ei armasta mind mitte, ta armastab ainult sind! Ma ei wõta sinult seega mitte midagi, seda on ta ise mulle ütelnud!

Peter (on toolile wajunud, istub kangelt ja ottralt).

Hans (ikka kõige suuremas erutuses, hooti, palawikuliselt). Nii siis, ma wannun sulle, Peter, mina ei ole süüdi! Tema suudles mind sinna! (Tal tuleb äkki mõte, ehmatades) Ah, Jumal tule appi, ma andsin Marionile tausea, mitte midagi ütelda!

Peter (awab suu. Ei saa kõnelda. Saab enesest wägisi wõitu. Sunnib end kramplikule naeratausele). Hm, hm - - ah - - on ometi - - imelik! - - Sagedasti suudlesite?

Hans. Ma ütlen sulle ju, nagu ennegi! Niipea kui menüksi oleme!

Peter (ikka kõige suurema jõu pingutusega, -hääletult). Mis ütles ta õige, mis pärast ita sind suudleb? Kui ta - kui ta - kui ta mind armastab...?

Hans. See ongi ju, mis hulluks ajab! Ainuke, mis ma temalt täna wälja sain: see olewat - tume punkt.

Peter (küsides). Tume punkt?!

Hans (nokutades, kinnitades). Tume punkt!

Peter (raskes mõttes). Tume punkt!.. (Waheaeg).

Koh, kõige päält on waja - (katsub otsustiselt) rahulikult jääda katsuda, (lootsutades) nõustuse natukest koos hoida - - eniessiasukord päris kuiwalt - mehaniliselt: Ta armastab mind - ja suudleb sind. -

Pead sa seda võimalikuks?! Võib niisugune asi juhtuda? (nentsikult). Noh, ma pean selgust saama, muidu lähen na hulluks!

Hans (ikka veel kaswawas, palawikuilises peruetuses). Ja, ja, ja! Minuga on just niisama! Ah, Peter, nüüd pean ma sulle koike üttelema, me oleme mõlemad oneti mehed, me peame silm silma vastu rääkima! Tead sa, minule ütleb üks hääl, et ma ei julge ainult mitte teda uskuda - - et ta seekord ainult mitte selgusele ei olnud jõudnud, et ta siiski - mind annastab!! Kui sa teaksid, kuidas ta seekord -

Peter (wärisedes, kihutades) Nii siis, kuule Hans, me tahame teha ette astuda ja teemalt päris awalikult küsida ja teada saada selgust andma! Me tahame talle ütelda, et me mõlemad mehed oleme, kes jenesega mängida ei lase, - ja et meie - (Ta poorab ukse juurde pahemat kätt ja hüüab wälja) Marie!

Marie (üks üks awaneb, Marie hääl). Mis on härra Winter?

Peter. Ah tulge õige silmapilguks siia!

Hans. Ah, sa tahad Marie'ni wäljakutsuda, lasta? Aga tead sa, nii meie mõlema eesju liiga piinlik - - nii siis räägi sina temaga, mina lähen seni oma tuppa.

Peter. Nojaa, hää küll. Nii siis nüüd, eks oleks langegu otsus ka kuidas tahes, meie jääme ühte! (Nad annawad üksteisele kätt. Hans ära). (Marie tuleb). Ah, Marie, minge õige teisele poole, koputage ja paluge tasa armulist prouat, kas ta nii lahke oleks ja silmapilguks siia tuleks!

(Marie ära, koputab saäl. Kuuldakse lärmi. Fr. Briesemann karjub: Kikerikii!!).

Peter (üksi, logisewate lõualuudega). Anna mulle jõudu, mu Jumal! Anna mulle jõudu!

Marie (paremalt poolt, arusaades hirwitades).

Ta tuleb juba! (ära pahemat kätt). (Jätk)

(Paremalt poolt Marion).

Marion (tuntawalt külm). Mis on? Mis on tarwis?

(Waatab talle otsa). Aga Peter, kuidas näed sa välja? Mis sul õige on?

Peter. Marion, ma wannutan sind - nii siis - see tähendab - (ta hoigab).

Marion. Mu armsam, mu kuldne, mis sul õige on?

Peter. Nii siis - nii siis - Hans on mulle kõik ära jutustanud -

Marion (wihaselts). Mis? Kuulmata! (pöörab ukse poole).

Peter. Kuhu sa lähed, Marion? Pean ma siis hulluks minema?

Marion (waewatult). Ma ei tea mitte, on siis terve maailm hulluks läinud? Kuidas see inimene sulle siis seda võib jutustada--

Peter. Marion! Ma wannutan sind, kuula! (Löotsutades). Nii siis, kõneleme päris rahulikult: nii siis - keda meist sa armastad?

(ruttu, kuid iga sõna toonitades) Kellega meist mõlemist tahad sina - waimliselt ja ihuliselt - oma terwet elu mööda

saata - ? Sa pead mulle nüüd selge wastuse andma. Me oleme kaks meest! Meie ei lase enesega mängida! Kas kuuled!

Marion (otsustades, lühidalt, katkeliselt, löotsutades). Nii siis kuule: nii siis ol-

gu, ma tahan sulle kõik ütelda: Waata, kui sina sellest usaldusest, mis ma sulle

praegu kingin, weel mitte ei näe - kui ääretult mina sind armastan, - siis -

(kehitab õlasid, soosistades). Näed sa: me oleme ju kõik - kõik inimesed. Ma suud-

len teda hää meelega - tal on ilus, otsekohene nägu - ma ei saa enesest ju

isegi mitte aru - ... "armastusest" ei ole sääl juttugi, muidugi... tead sa, kui-

das pean ma üttelema: see on teataw - teataw - - (peaaegu wihaselts) Jumal, sa pead

minust ometi aru saama! (Südamlikult).

Näed sa - sind ainult armastan ma! Waimliselt oled sa mulle kõik - kõik! Ja see

ei saa ialgi teisiti olema! (Tasa, kuumalt) ja igatsus, igatsus on mul sinu jä-

rele, sinu armastuse järele.. ma tahaksin

- sulada sinu kaisus... ma tahaksin.. (waatab ära). Ah, missugustele ülestunnistamistele sa mind sunnid!
- Peter (wainustuses). Marion! Marion! (Ta naerab tema kätest kinni, mida ta kui nõdrameelne suudleb). Tänu! Tänu! Tänu! (Ta naerab ja nutab). Ah! Ah! Ah! Nii õnnelik ei olnud veel ükski inimene! (Ta surub teda enese vastu pika sööwa suudlusega. Akki kisub ta end lahti, wastab talle ehmatades otsa). Marion! Marion! Ma unustan ennast! Anna andeks! Ma ei tahtnud ju sind enam puutuda! Ah, see on nii raske, see on nii hirmus raske, - aga ei, ei, see peab olema! Ma olen alles tänaneid imeilusaid kanti sõnu lugenud kõlb-luseseaduse üle... (ta waatab talle südamlilikult paluwalt otsa). Meie olene ju üks! Ka niiviisi. Nii alles oieti! Eks ole? Ja võime igale inimesele silma waadata!! Piirita kõrgem, puhtam õnn! Kas saad minust aru, Marion!?
- Marion (on talle tardunud pilgura, täielises arusaamatuses otsa waadanud, siis ütleb ta aegamööda, hääletult). Ja, ma saan sinust aru (pöörab ukse poole ja läheb ära)
- Peter (wõideldes). See peab olema, peab olema!
- Hans (erutuses). Noh, ruttu, ruttu. (löötsutades). Nii siis: Mind wõi sind?
- Peter (waatab Hansule otsa). Hans! Mõttele meie lubamise pääle! - - Ole tugew!
- Hans (wahib Peetrile otsa, siis kinnise häälega). Ela hästi, Peter - - ma ei tea mitte - - kas me üksteist - - weel näeme - ... (tormab minema).
- Peter (hoiab oma pääd kinni). Jumala pärast - (Ta tahab temale järele joosta, kui ta ukse awab, kuuldakse wastu olevat ust awatawat, siis Marioni hääl hingetult).
- Marion. Herra Koch, herra Koch! (Petri juurde tупpa astudes, külmas, ääretus wihas).
- Ütle talle, et ei ole - - et ei ole - -

ei ole kõik mitte tõsi, - sina oled -
 sina oled - oma jäleda waewlõniseega
 lihtsalt minult selle kõik väljapigista-
 nud, aga nüüd olen ma täielikult selguse-
 le jõudnud - - - ma armastan teda, ainult
 teda! Ütle talle seda, ruttu, ruttu! (Kuna
 Peter talle keeletult otsa wahib). Siis
 lähen ma ise tema juurde! (ruttu ära).
 Peter (üksi, seisab täiesti tardunult. Akki
 ärkab ta, wahib metsikult ringi, jookseb
 akna juurde, kisub selle lahti, kargab ak-
 na laua päüle, waatab alla jääb kaheldes
 seisma, astub wära ettewaatlikult tuppa
 tagasi, heidab end sohwa nurka). Lase mind
 surra, mu Jumal, lase mind surra! (Kuuldak-
 se teiselpool laulu: Kas te mitte seda
 väikest Chohni pole näind?! Peter heidab
 pikali sohvale, hoiab molema käega mee-
 lekohti ja toukab hääletult walja). Mu aju,
 - mu aju - täieline puder!

(E e s r i i e).

III. WAATUS.

(Õhtu. Ampel rosa sirmiga ripub laest alla. Marion pikutab chaiselongue'i pääl, raamatut lugedes, koputatakse).

Marion. Sisse!

Pr. Bries. (kübaras ja hantlis). Tere, armuline proua! Noh, kuidas te ennast tunnete? Juba natuke parem? Tähtsin ainult järele küsida.

Marion. Oh, ma tänan väga, proua Briesemann! - Teie lähete täna ära? Seda juhtub ju harva!

Pr. Bries. Jah, sa armas Jumalukene, kunas on meiesugusel aega. Minu õel on külalised kaugelt! Täna tahame endid kord natuke lõbustada! Ah, wabandage õige! (Kõneleb uksest kõwa häälega välja). Marie!!!

Marie (õige kaugelt). Mis om?

Pr. Bries. Marie, kas juba õhtusooki wõtsite? Noh, te teate juba ise. Puddingut lõunast wõite uuesti soojendada kui tahate. (Tuppa tagasi naerdes). Seda sööb ja nii häa meelega. Igal loomakesel oma lõbuke-re! - Noh, hädä ood, armuline proua! Jumal, peaaegu oleksin ma majawõtme unustanud! Müüd pean ma weel kord kööki minema!

Marion. Lõbustage ennast hästi!

Pr. Bries. Tänan väga, tänan väga!

Marion. Ah, saatke mulle, palun, tüdruk kohe siia! Ja?!

Pr. Bries. Illus! Illus! (Laulab kõwa häälega niilgawas tujus väljainnes). Nii on hää, nii on hää, roomsalt elage, kui me taewasse ei saa, saame taewa kõrwale! (siis ära) (Tükk aega jääb näitelawal kõik wait. Marion loeb. Akki kuulatakse proua Briesemanni järgmist kõnet metsikus tempos laulwat, mis nagu kosk Marie pähe langeb. Marion kargab ehmatades üles ja kuulab tahtmata päält).

Pr. Briesemanni hääl. Noh, ütlege õige, Marie, nüüd olete küll täielikult hulluks läinud, nüüd waadake ometi seda sigadust! Ei, kuulge, see läheb mul juba liiga kirjuks teiega, see läheb ju iga päewaga ilusamaks, wiinaks panete weel saapad piima sisse! Te võite sellepääle julge olla, kui te enesele weel üksainuke kord niisuguse häbenata sigaduse lubate, siis võite enesele mujal ulualust otsida. Ei, niisugusest talitusest on mul juba tõesti himu täis, see on ju - sa arvad, et ka abi on oma suure töö juures, ei tea niikuinii mitte, mida enne peab tegema, üks karjub siin, teine sääb, seina mööda tahaks ülesronida, ja nüüd - ei, ma ütlen küll, kui see nii edasi läheb ja sellejuures weel see igawene wihastamine, ma teen enesele tööpoolest weel otša pääle, teen ma enesele, ütlen ma, ei tööpoolest, ja nüüd weel see kasinata tüdrukuplõnn, päris et haiseks, jääda võib wiha pärast, kollaseks ja siniseks võib ennast wihastada, nüüd läheb tööpoolest juba liiale - ma lasen enesele palju pakkuda, aga ükskord saab ometi mõõt täis ja ülepea on see üks viletsus terve elu - tõesti parem kois kaela ümber - haah küll (kõwasti prantsatades käib korridori uks lukku. - - Tume waihus).

Marion raputab pääd ja heidab jälle lugemiseks pikali). (Koputatakse).

Marion. Sisse!

Marie (pahemalt poolt, saatusega leppiwa sügawalt haawatud näoga). Mis om?

Marion. Ah kuulge õige, Marie: Tehke kohe õõseks üles! Tahaksin wara magama heita! Aga ainult kõige tarwilikumat: Wett te toite ju enne juba.

Marie (alkovenisse).

Marion. Saite torelda?

Marie hääl (alkovenist). Ooh - - - mitte midagi.

Marie (ilmub jälle). Muidu veel midagi?

Marion. Ei, ei ma tänan.

Marie. Ääd ood!

Marion. Hääd ood!

Marion (üksi waatab uuri, kärsitult). Kuhu ta

oige jääb? (Touseb üles, konnib rahutult

edasi tagasi, läheb siis ühe väikse kapi

juurde, kändab enesele klaas portweini

sisse ja joob ta ühe söömuga tühjaks.

Koputatakse).

Marion. Wiimaks! - Sisse!

Marie (aegamooda eneselt väliapigistades).

Armuline proua, härra... härra Briesemann

laseb küstä - ka Tede käsi juba paremini

käib ja ka te - ja ka te ehk lubade, et

ta Teile veel raasike küllä wõib... tul-

la...?

Marion. Ah, see on väga armas herra Brieese-

manni poolt! Siis ütelge talle aga, et

käsi päris hästi käib ja et ma väga la-

sen paluda! - - Noh... Mis te veel tahate?

Marie. Oh, mitte midagi - - (hakkab huluma).

Marion. Ja, mis Teil siis oige on, Marie?

Marie (tummalt edasinuuksudes ära).

Marion (waatab talle pääd raputades ära hu-

wituseta järele) (Kohe pääle selle).

August (ta kannab monokli musta laia päela

otsas). Na, kuidas käsi käib?

Marion. Oh, päris hästi - (näitab naeratades

klassi pääle). Kust ajast saadik?

August (kergesti häbelikult). Oli kõige wiim-

ne aeg! Ma ei näe pahema silmaga pea mit-

te midagi enam...

Marion (lapselikult tujukalt). Wiimaks! Oota-

sin juba terve päew!

August (kehitab olasid). Ametis! (ta kumardab

ettepoole, koduselt, lühidalt). Hm? Musu?

(Ajab nokad paludes ette).

Marion. Mina üles ei touse. Olen liiga laisk!

Wota enesele ometi!

August (suudleb teda, Marion paneb käed Tema

ümber).

Marion. Tule istu ka siia! (Ta nihkub natuke

kõrwale August istub tema juurde chaiselongue pääle. Waatab sagedasti enesele meeldides seinapeeglisse).

August. Mis sul oige Winteriga oli? See teeb näo nagu heeringas, kes õhku ei saa!

Marion (inestades). Mina? Mitte midagi!

August. Ta armastab sind! Seda näeb pinegi! Noh, ja Koch weel! Need poisid teewad mulle nalja!

Marion. Ah, kas tead, nii peab see ka olema, ma ei olegi seda teistwiisi harjunud! (Mängib tema käega, hammustab teda sõrme sisse).

August. Ai! Hammustad mul sõrme ära!

Marion (kähetsedes tema kätt silitades). Mmm! Kas wälus oli?

August (loob teda õrnalt põse pääle). See on see karistus! Palu ilusasti andeks!

Marion (paludes). Ah jäta ometi!

August (hoiab tema nõlemad käewarred kinni). Palu andeks!

Marion. Nüüd nimelt mitte!

August. Sina!!

Marion. Ai, ai, ai, ai! Minu liikmed, palun, palun, palun, palun!

August (laseb ta lahti). Nii on pai!

Marion (armastawalt). Ah sina oled - - ma woiksin sind - -

August. Kuule, ära ole mitte nii armumaias!

Marion. Ah, sina, jutusta paar nalja! Km? (Ta ajab end pool-istukile ja annab Augustile ühe musu). Lohki woib naerda, kui sa jutustad!

August (justament sellesama häälekõlaga nagu Mariele teises waatuses). Oled wa armas mait! - Seda nalja ahwist ja ritsinuse-elist tunned ju?

Marion. Ei, ah jutusta ometi, kallis! (Ta soob ruttu ühelt taldrekult, mis chaiselongue kõrwal seisab, kirssa). Tahad ka ühte saada? Säh! (Pistab talle ühe suhu).

August. Ja, aga kas tead, ma pean kohe minema,

- musumokk.
- Marion. Oh, mis pärast. Su ema on ju äraläinud!?
- August. Ja, ma tean ju. Tädi juurde! Sää! on külalised! Aga just selle pärast! Ma pean kohe ka sinna minema! Jumalale tänu, ainult paar samm! Jaan päälegi ainult silmapilguks sinna. Pean kohe wara ametisse minema. Siisrpean wara woodisse pugema.
- Marion. Ah sina, siis tuleb sa umbes kella 10 paiku tagasi?
- August. Ja, arwan küll!
- Marion. Noh, siis wõid sa ehk weel pärast siia tagasi tulla? Mis? Wõime weel natuke juttu ajada!
- August. Aga nii hilja weel? Tõepoolest. Koch ei ole täna öhtu ka mitte kodus! Hoopes terve päewa otsa, et ta täna omas seltsis midagi ettekannab! - Kas oleme siis mõlemad ka päris üksi, mis? - - - Ah ei! Winter! (Ta näitab portiere pääle sohwa taga).
- Marion (naeratades ja põlglikult). Ah, see! (Mõlemad naerawad üksteisele näkku. Waheag. Siis)
- August. Siis, kuule õige! Ma ajaksin pärast ju sinuga hää meelega weel natuke juttu - aga kui ma korridori ukse lahti teen - see teeb alati niisugust põrgu müra - kas tead midagi? Kui see pärast nii wõimalik on, siis pane ometi põlew küünal akna pääle. Siis tulen ma kohe tagauksest üles! Õm?
- Marion (kergelt häbelikult, nagu muud juttu tehes). Nojah, hää küll: aga nüüd jutusta midagi, kallim! (Istub temale sülle).
- August. Oota õige, mida tahtsin ma õige jutustada? - Noh, on ju üksteis! Kas tunnend juttu surnuuskõditatud woorimehest?
- Marion. Sur... sur... surnuuskõditatud woorimehest - - (saab naerukrambi, Lühikest hoiskamine, siis waikne, lammatawsnaer)
- August. Noh, rotikene, mis sul õige on? Nüüd

naerab ta! (Marion langeb ta kaela ümber ja saudleb teda. Uks kistakse lahti ja sisse tõmmab Hans. Alles suudlewa paari eeskies liiga hilja koost pörkab, waatab alles soolasambana).

Hans (lõmbuwa häälega). Pardon, ma olen uksega eksinud. On nii pine väljas! - - - (Jääb sambana seisnuna).

August. Tere ohtust herrat Koch - Teie - Teie - - olete küll ära keitunud? Ja, meie - - - meie jutustasime siin diksteisele midagi, nimelt - - nii siis ja ma pean päalegi (ta kehatab) nii siis nägemiseni, armuline proua, ja ma pean nüüd minema. Ja, et teist kõige viimne aeg - ja - nii siis, nagu üteldud - ja, nii siis - (kohib, siis druttusõhnenat kätt ära).

Hans (seltsab nagu lubjastult).

Marion (kehatab).
siis ikk waheae).

Hans (otsib kranolikult sõnu, hääletult, hirmustevalt rahulikult). Võ - - - võid sa mulle seletada, Marion - - -

Marion (väga rahulikult, suure enesetundega, - ärsalt). On mulle - ühest küljest - tõesti armas, Hans, et see nii on tulnud. Mina - minasei võid sulle nüüd seda kurba tõde ettenamowarjata! (Raskemeelselt, pühalikult).

- Hans, wannud sa mulle, mitte kellegagi sellesile rääkida? Kas kuuled? Mitte kellegagi!

Hans (lühidalt, hääl on tal kinni). Seda sa tead! Nii siis - nii siis - palun...?

Marion. Hans, tööta mulle, et sa pää püsti hoiad. See võiks sind ehk muidu nii päris ootamata wast hirmsalt tabada -

Hans (rahulikult). Oh - - - mulle eä wõi nüüd midagi enam - - ootamata tulla - - -

Marion. Hans, see ironia ei sünni, Jumala eest, mitte siia kuule siis - ja - ja katsu - - - imind unustada - - -: mina olen - - närwihaiged!

Hans (tagasi borgates, sosistades)... Ah... tõe -

poollest?
Marion (kiivise, kannatawa näoga) (Ma kannan sulle pälelegi oma sõna, et arst ise seda mulle on ütelnud. Ma wean oma wilitsat elu nii edasi... usu mind, minu enesele on see kõige hirksam... abati kedagi poöraselt armastada, ja siis ühe päewal... kõik nagu ära pühitud, ajad - ja siis - algab seesama piin jälle suuresti! Kellegi teisega! - - - Bunne minuga kaasa, anna mulle andeks ajad - ajad - - - unusta mind!

Hans (hingab raskelt, sosistab). Waene, waene Marion! - Ma ei taha sulle mitte kaastundmuse banalseid sõnu ütelda - - - ma tean, nad oleksiwad sulle praegu piitsahoobid, aga - lase enesele weelkord kätt pigistada - - (ta raputab aegamööda pääd) tähelepanemisewart - imelik, lame-lik! Kuidas niisugune teade ühe hoobiga koike muudab! - - - Sina ära muretse, Marion... mina ei kannata enam... minu armas... öde! - - - (Raskes mõttes) See on siis - see on siis see seletus - kõige nende - segaste psühholoogiliste mõistatuste jaoks, mille chaotilises segus mina peaaegu mõistuse oleksin kaotanud - - - Kas siis ühtegi paranemist ühtegi terwekssaamist ei ole loota?

Marion (raputab kurwalt pääd, ennast ironia-
 seriwa kahemõtteluse alatooniga) Parandamata!... Aga kas tead... ma pean nüüd natuke puhkama... see seletus on mind siiski... siiski natuke wäsitanud...

Hans, Armas, waene Marion! - - (ta raputab mõttes pääd, Juba ukse juures, weelkord tagasi poörates). Marion? - - Eks ole, (tasa) see oli see... see tume punkt...?

Marion (ei saa alguses aru, siis nokutab ta raskemeelselt).

Hans (tasa, ornalt). Hääd ööd, hääd ööd (Ära). (Kohe päaleselle korridori ukse-kõwast kinni plaksatamine).

Marion (üksi, wilistab enese ette pahwatabi...

lühidalt naerma, peab weel rohkem naerma
 ja saab wiimaks otsatu naerukrambi. Kui
 ta natuke rahulikumaks on jäänud, awab
 ta tagumise akna ja waatab wälja. Elek-
 triraudtee sõidab heliseses ja susiseses
 mööda. Ta paneb akna kinni. Siis läheb ta
 alkoveni juurde, tombab eesriide, mis teda
 warjab, tagasi wärskelt tehtud woodi tu-
 leb nähtawale wäike tööauake ta ees. - Ta
 wõtab uuri, mis tahasega kaelas on, ära,
 tombab ta üles, paneb ta jaluse pääle, mis
 öökaual seisab. Siis wõtab ta öölaualt
 lühtri ja paneb sohwalaua pääle, paneb
 küünla polema ja paneb ta esimese akna
 pääle - kui tasa koputatakse).

Marion. Monoh? - Kes siis nüüd weel? (Läheb
 ukse juurde, awab, waatab wälja, tuleb ta-
 rasini, raputab pääd. - Koputatakse selgelt
 ja kowasti. Hirmul). Jumala pärast! Kus
 - siis koputatakse!!? (Hingab ruttu, waatab
 kartlikult ringi. Sel silmapilgul kuul-
 dakse wäikest kohinat ja tagaseinal tu-
 leb kohe sohwa üle portieri wahelt Petri
 pääl wälja).

Peter (tasa). Marion:

Marion. Sina oled. Jumala pärast! Küll mina
 pehmetasin! Mis sa siis teed? Mis see siis
 tähendab?

Peter. Koh, üle korridori ei wõinud ma enam
 - sinu juurde tulla - tüdruk on Hansu toas
 ja üks on lahti - - - kas ma siis tohin
 sisse tulla?

Marion. Ja muidugi, aga mis sul siis õige on?

Peter (tõukab portiere taga olewa tõukeukse
 päris lahti, astub omas toas sohwa pääle,
 turnib kohmetult üle molema sohwa leeni
 Marioni sohwa pääle, hüppab säält tuppa,
 tosin ja surnukahwatu). Anna andeks! Ma
 ei tahtnud sind enam näha, aga ma ei saa
 rahu, ma pean sinu täna hommikuse kirja
 pääle - isiklikult wastama. Tohin ma jää-
 da?

Marion (wäga õrnalt, pehmelt). Peter! - Tõe-

poolest, mulle on see nii hirmus, et ma sulle seda pidin tegema!

Peter (alguses hääletult). Marion, sa ei ole mulle mitte "suurt valu teinud", nagu sa kirjutad - waid sina oled - minu elamise ja olemise - koige sisemisema südame pihta - löönud. Ma olen neil mõlematel päewadel piinasid kannatanud - ma ei oleks mitte uskunud Marion, et inimene nii palju jõuab ära kannatada, ilma et moistust kaotada! Walusid Marion - ma usun, paljud ei tee niisugust oma terwel elul mitte läbi! Ja - ja - ma olen - ärdalt olen ma - nii siis tõepoolest! - olen ma Jumalat palunud, et ta mind surra laseks!

Marion. Silmapilk, Peter! (Ta läheb akna juurde, puhub talle selga käändes küünla ära, siis lühter peos, tuleb ta tema juurde, et lühtrit laua pääle panna, aga Peter seisab tema ees ja koneleb edasi. Nii juab Marion lühter käes, tema ette seisma)

Peter. Marion, sa tead, kuidas ma kaastundguse üle mõtlen, ja kuidas ma seda wihkan - aga ma olen nii - nii siis nii tärest walmis, et ma sind palun, Marion, palun ja sinu ees palwetan: Lase mind üksainuhene kord weel - sinu kaisus nutta! Weel ükskord pean ma sulle üttelema, Marion, mis sa mulle oled ja ikka saad olema: hiilgaw, hele, säraw päew minu elus... (ta ei saa enam edasi kõnelda)

Marion (esimest korda tõsiselt liigutatult). Sa armas, hää poiss! (Paneb küünla laua pääle, laotab käed tema poole laiali) Tule Peter, nuta ennast rahulikuks!

Peter (wajub tema ette põbwili, pääd tema kleidi wastu surudes. Siis pääd tostes ja kugistawa häälega). Ma ei tea mitte... ma ei saa nutta... kõik on surnud ja... (kehitab õlasid ja hoigab). Ei, ei (tõuseb püsti). Jäta mind! On parem, kui ma lähen.

Marion (sirene häälega). Peter! (Peter tahab minna). Peter! Tahad sa nii minna? (Tule!

Weel üks nusu. Wiimane!

Peter (wäga tasa, wärisedes). Wiimane suudlus
 (Ta kumardab seistes püü tema poole al-
 eia Marion paneb käed tema kaela ümber,
 istub selle juures chaiselongue pääle, te
 ma käed kaasa tommates, hoiab teda nii-
 wiisi kaua kinni).

Peter (selles seisakus, wäga proosalises too-
 nis). Marion, Marion, Siisina, Marion - -
 kuule, mu selg, mina ei sei jõua enam nii
 seista - - - (Marion lasseb ta lahti. Peter
 ajab end aegamööda sirgeks, hingab ras-
 kelt). Ela hästi, ela hästi, Marion! Ma ar-
 mastan sind! Ma ei ole weel ialgi nii ar-
 mastanud, Marion, ma ei saa ialgi enam nii
 armastama - ma saan sind armastama nüüd
 ja igawesti! (Ta ronib ruttu üle mõlema
 sõnwa oma tuppa ja paneb säält ukse jäl-
 le kinni).

Marion. Amen. (Siis, ôlasid kehitades). Nõrga-
 meelne lammast! (Siis käeliigutusega nis
 ütleb: "asi nudi, mööda, otsas" portjeeri
 poole). Noh - - lõpp!!! (Siis langeb ta
 pilk lühtri pääle. Ta naeratab diabolili-
 selt portjeeri poole. Wõtab tikutopsi, et
 põlema süüdata: tops on tühi. Marion wiru-
 tab topsi wihaselt nurka, siis läheb ta
 ruttu otsustades tõukeukse juurde, tombab
 portjeeri laiali, koputab. Kitsas praagu
 tuleb nähtawale).

Petri hääl. Armsam? Mis on? Ma ei wõi enam
 awada! Ma olen juba...

Marion. Ah Peter, ainult paar tikku! Ja? Palun!

Petri hääl. Silmapilk (Praagu wahelt tuleb ae-
 gamööda särgikäises kõhn käewars, kel ot-
 sa ega lõppu ei ole. Käes on tikutops mis
 moni sekund edasitagasi kõigub, Marion
 kätt otsides).

Marion (wõtab topsi). Tänan!

Petri hääl. Hääd õud, Marion! Ela hästi, ela
 hästi! Ja maga õige, õige magusasti!
 (Üks läheb kinni).

Marion (käänab tasa ja õige ruttu tõukeukse-

le riiwi ette, paneb künla põlema ja
seadib ta esimese akna pääle, siis läheb
ta alkoveni juurde).

(E s r i e).

S U T S A M J A

